

บทนำ

“พีไม่ต้องห่วง...ผมมั่นใจว่ายังไงพีก็ต้องได้ประกันตัว”

อานนท์เงยหน้ามองมนัส...คนที่เปรียบดั่งน้องชายของเขา ซึ่งย้ายไปอาศัยอยู่ต่างประเทศตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา กระทั่งเกิดเรื่องจึงทำให้เขาได้มีโอกาสพบมนัสในรอบห้าปี อดีตนายแพทย์ชื่อดังมองดวงหน้าที่อยู่ในห้วงคะเนียงของเขามาตลอดด้วยแววตาชอบคุณจากใจจริงที่มนัสยอมกลับมาที่เมืองไทยเพื่อช่วยเหลือเขา ต่างกับคนในครอบครัวเดียวกันที่ไม่แม้แต่จะคิดทำ

“ฉันกลัว...ในนี้มันป่าเถื่อน เหมือนอยู่ในสวนสัตว์ไม่มีผิด” ผู้ที่ใช้ชีวิตสุขสบายมาตลอดนั้นรับทุกข์กับคนอายุน้อยกว่า “แกต้องช่วยฉันนะ ช่วยฉันให้ได้ออกไปจากที่นี่”

“ผมจะทำทุกอย่าง” มนัสรับคำ ไม่มีทางที่เขาจะยอมเห็นอานนท์ต้องอยู่ในคุกตลอดไป “พีไม่ต้องห่วง นายคนนี้ทำงานให้ผมตลอด เรื่องเท่านี้ไม่น่าจะเป็นปัญหา”

“ฉันดีใจที่แกยอมกลับมาหาฉัน...” อานนท์บอกเสียงเครือ ดวงตาที่

หรีแคบด้วยมีเชื้อเงินของเขานั้นแดงกำเพราะการพยายามกลั่นน้ำตา “ฉันดีใจจริงๆ”

“พี่ไม่ต้องกลัว...ผมจะไม่ทิ้งพี่”

“ขอบใจนะ...” อานนท์ถอนหายใจ บอกตัวเองว่าอย่างน้อยตอนนี้เขาก็วางใจได้แล้วเรื่องหนึ่ง เหลืออีกเรื่องหนึ่งที่ต้องรีบจัดการอย่างเร่งด่วน หากเขาไม่ติดอยู่ข้างในนี้ก็คงไม่รีรอที่จะไปจัดการให้เรียบร้อยด้วยตัวเอง “เลขาฯ ของฉัน...ไม่ชิลี คนที่เคยเป็นเลขาฯ ให้ฉันนะ”

“ทำไมครับ” มันส์โน้มตัวเข้าไปใกล้กับกระจกที่กั้นระหว่างทั้งคู่ น้ำเสียงที่ใช้ก็ลดลงเหลือเป็นการกระซิบเบาๆ เท่านั้น “เลขาฯ ของพี่มันทำไม...”

“มันรู้ทุกอย่าง...นี่ท...ทุกอย่างก็อยู่กับมัน” อานนท์เอ่ยลอดไรฟันเมื่อหวนคิดถึงใบหน้าของเลขาฯ ตน ไม่ลี...ตอนนี้สำรวจสุรางค์เป็นอดีตเลขาฯ ของเขาแล้ว “นั่นมันมนุษย์ เราจะไวใจมันไม่ได้”

“แต่ตำรวจก็ยังไม่มียหลักฐานอะไรนี่ครับ” มันส์ออกความเห็น คิดว่าหากเลขาฯ ของอานนท์มีหลักฐานมัดตัวทุกอย่างอย่างที่อานนท์กล่าว ศาลคงจะไม่ให้อานนท์ได้ประกันตัวแน่ “ในสำนวนก็ไม่มีอะไร หากมี ทนายของ ผมคงบอกแล้ว”

“ฉันบอกแกแล้วไงว่านั่นมันมนุษย์ วันนี้นั้นยังไม่แว้งกัดเรา...แต่อีกไม่นานหรอก” อานนท์เป็นคนที่มีส่วนร่วมกับสำรวจสุรางค์มาตลอดหลายปี ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าเลขาฯ ของเขามีนิสัยใจคอเช่นไร “มันแค่รอจังหวะเท่านั้น...อย่าได้ชะล่าใจ ใช้น้ำค้ำมันเร็วกว่าที่เกคิด”

“ผู้หญิงหรือครับ” มันส์ขมวดคิ้ว...ในชีวิตของผู้ที่ใครๆ เรียกว่ามาเพียงนั้น ไม่เคยเกรงกลัวใครเลย อยากรู้ว่าแต่เลขาฯ ที่เป็นผู้หญิงของอานนท์คนนี้เลย เขาไม่กลัวหล่อน...แม้ว่าอานนท์จะชู้เขาเช่นไร มันส์ก็ไม่เห็นภาพว่าผู้หญิงแบบไหนจะร้ายกาจเท่ามาเพียงอย่างเขา “ก็แค่ผู้หญิง...มันจะมีปัญญาทำอะไรได้ ถ้ามันมีอะไรๆ ในมืออย่างที่พี่ว่าจริง ปานนี้มันคงไม่รอ...”

“แกต้องจัดการมัน” อานนท์สั่งมันส์เสียงเฉียบ หลับตานิ่งเมื่อเปลอแสดงสีหน้าเกรี้ยวกราดออกไป “แกเชื่อฉันสิ นังนี่มันไม่ธรรมดา...แกต้องหาโอกาส...ต้องรีบ...”

“ผมจะจัดการเอง” มันส์ตัดบทอานนท์เพียงเพราะไม่อยากให้อานนท์เอ่ยเรื่องเลขาฯ ของเขาต่อ “ชื่อน้ำค้างไซ้ใหม่ ยังทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลของพี่หรือเปล่า”

“ไฉ่เต๋นชัยมันไม่ปล่อยให้มันไปไหนได้หรอก” อานนท์เอ่ยลอดไรวิน เมื่อนึกถึงผอ. คนใหม่ของโรงพยาบาลเลศิวิชัยเวช เขาก็อดโมโหไม่ได้ “มันคงจะทำทุกอย่างให้น้ำค้างไปเป็นพวกของมันแน่ เพราะอย่างนี้เราถึงต้อง...”

“ผมจะให้คนไปจัดการให้พี่เอง” มันส์กะพริบตา มองหน้าอานนท์ด้วยแววตาเบื่อหน่ายและสมเพช คิดไม่ถึงว่าพี่ชายผู้ที่เคยสง่างามและน่านับถือเมื่อหลายปีก่อนจะกลับกลายเป็นอย่างนี้ได้ และยังสั่งให้เขาไปทำร้ายผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่เคยรับใช้...แต่มันส์ก็ไม่ใช้คนงี่เง่าที่จะยอมเสี่ยงเพียงเพราะต้องการเป็นสุภาพบุรุษ หากการกำจัดหญิงสาวคนนั้นเป็นเรื่องจำเป็นอย่างที่อานนท์ว่าจริงๆ เขาก็คงไม่มีทางเลือก ต้องทำตามคำขอของผู้ที่เขา นับถือเป็นพี่ “ชื่อน้ำค้างไซ้ใหม่”

“สำรวจสร้างค์ วิรคักดี” อานนท์เอ่ยชื่อเต็มของอดีตเลขาฯ สาวเพื่อป้องกันกาผิดฝาผิดตัว อย่างไรก็ตามชื่อสร้างค์ก็ต้องถูกกำจัด แม้ว่าเขาจะอยู่ในคุก แต่เขาจะปล่อยนางงูพิษนั้นลอยนวลไปไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเต๋นชัยได้หล่อนไว้กับตัวเช่นนี้ด้วย ยิ่งปล่อยไว้นานกว่านี้ไม่ได้

อานนท์มั่นใจว่าเต๋นชัยต้องช้อนไฟเด็ดเอาไว้สำหรับเล่นงานเขาตอนขึ้นศาล และเขาก็ยิ่งกว่ามั่นใจว่าแท้จริงแล้วไฟที่ว่าใบนั้นก็คือสร้างสร้างค์

“อย่าลืม...แล้วก็อย่าพลาด...แกพลาดไม่ได้...”

“ผมจู้...”

वरรัก

“ทำไมต้องवरรักหรือ”

“คะ?” สรวงสุรางค์หันมองร่างสูงของนายแพทย์คนใหม่ที่เธอต้องรับหน้าที่ดูแลเขา

ในการเข้ามารายงานตัววันแรกของชายหนุ่มนั้น ปกรณ์อาวูโสกว่าเธอหลายปี ทว่าใบหน้าของชายหนุ่มก็ยิ่งอ่อนเยาว์ สมกับเป็นคนที่คุณดูแลตัวเองอย่างสม่ำเสมอ ไม่เหมือนผู้ชายอายุสามสิบแปดคนอื่นๆ ที่สรวงสุรางค์เคยพบ แต่สิ่งที่ติดใจของหญิงสาวคือคำถามเมื่อครู่ของเขาต่างหาก

“เมื่อที่คุณหมอยังไงนะคะ”

“นามปากกาที่คุณใช้... วรรรัก” เจ้าของใบหน้าคมที่มองตัวเลขดิจิทัลเหนือประตูลิฟต์นั้นก็มลงมาจ้องหน้างาม เป็นครั้งแรกที่ปกรณ์มีโอกาสมองหญิงสาวตรงหน้าเต็มตา มุมปากหนาขยับยกเป็นรอยยิ้มอ่อนโยนแบบเดียวกับแววตาแล้วจึงเอ่ยว่า “ทำไมต้องวรรรัก มีเหตุผลอะไรส่วนตัวหรือเปล่า”

“คุณหมอรู้เรื่องที่ฉันเปลี่ยนหนังสือด้วยหรือคะ” หญิงสาวซ้อนตาขึ้น

มองชายหนุ่ม ความเกรงอกเกรงใจก่อนหน้านั้นลดน้อยถอยลง เมื่อรู้สึกว่าการตัวเองกำลังโดนปรักปรำคุกคาม เรื่องงานอดิเรกของเธอนี้สรวงสุรางค์แน่ใจว่ามีคนรู้เรื่องนี้บ่อยมาก ขนาดพี่สาวของเธอก็เพิ่งรู้เมื่อสองปีก่อนนี่เอง แล้วทำไมเขาถึง... “ใครบอกเรื่องนี้กับคุณหมอคะ”

“สำนักพิมพ์” เจ้าของเสียงทุ้มตอบกลับมาสั้นๆ น้ำเสียงที่เธอใช้ก็ฟังดูปกติ คล้ายกับว่าเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย ซึ่งต่างจากสรวงสุรางค์ “ตอนแรกตั้งใจจะโทร. ตำนานที่แปลผิดหลายประโยค”

ตอนนี้สรวงสุรางค์ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือโกรธชายหนุ่มดี เข้าใจว่าผลงานการแปลหนังสือนิยายฆาตกรรมจากต่างประเทศเล่มแรกๆ ของเธอมีความผิดพลาดเรื่องแปลไม่สละสลวยอยู่บ้าง แต่คิดไม่ถึงว่าจะมีนักอ่านคนไหนติดใจข้อผิดพลาดที่ว่าจนถึงขั้นโทร. ไปที่สำนักพิมพ์เพื่อตำหนิเธอ แต่กระนั้นสรวงสุรางค์ก็ทำเพียงผินยิ้มส่งให้นายแพทย์หนุ่ม รู้ดีว่าเธอไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะต่อปากต่อคำกับลูกชายผอ. โรงพยาบาลได้ จึงเพียงตอบไปว่า

“อ้อ เหมอคะ”

“แต่เล่มหลังๆ ดีขึ้นนะ ไม่ได้จะตำหนิอย่างเดียว” ชายหนุ่มยังคงไม่จบเรื่องงานนอกของเลขาฯ สาว ทำให้สรวงสุรางค์อดไม่ได้ที่จะเม้มปากแน่นเพื่อสะกดอารมณ์ เธอไม่อยากเชื่อเลยว่าคุณหมอบรรณผู้แสนดีในสายตาของคนในวงการแพทย์นั้นจะกวนประสาทได้เพียงนี้ “สรุปว่ายังไงเรื่องชื่อนามปากกานะ”

“ไม่มีอะไรเป็นพิเศษคะ แต่ชอบเป็นการส่วนตัว” เมื่อเห็นว่าไม่มีประโยชน์ที่จะปิดเรื่องการแปลหนังสือ สรวงสุรางค์จึงตอบไป แม้จะด้วยน้ำเสียงไม่เต็มใจเท่าไรก็ตาม “วรักร...เพราะดีคะ”

“ไม่ได้มีความหมายอะไรเป็นพิเศษเลยงั้นหรือ” บรรณถอนหายใจ เขาคิดเอาไว้ว่าชื่อที่หญิงสาวเลือกใช้นั้นพิเศษมากกว่าแค่เพราะต่างกับที่เธอบอกเขา

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ชายหนุ่มจึงถอนหายใจ รอให้สรวงสุรางค์ก้าวเข้าไปด้านในห้องโดยสารขนาดใหญ่ก่อน แล้วชายหนุ่มจึงก้าวเข้าไปยืนเคียงข้าง “ผมอ่านเป็น วอน-รัก”

“วะ-ระ-รัก ค่ะคุณหมอ” เจ้าของนามปากกาเอ่ยแก้ ถอนหายใจจนได้ยินเสียงเฮ้อ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีคนอ่านชื่อนามปากกาของเธอผิดก่อนจะเสริมเบาๆ เป็นเชิงออกตัว “ฉันไม่ใช่ชื่อวอนรักหรอกค่ะ มันลื่นหวังเกินไป”

“ผมชอบวอนรักมากกว่า” แฟนนิยายของนักแปลสาวออกความเห็น ซึ่งก็ได้การตอบรับเพียงการไหว้ไหล่เบาๆ จากสรวงสุรางค์เท่านั้น เป็นการบอกใบ้ให้ปรกรณ์รับรู้กลายๆ ว่าความชอบของชายหนุ่มไม่มีผลอะไรต่อเธอเลยสักนิด แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้นายแพทย์หนุ่มถอดใจเรื่องนี้ ค่ะยันคะยอมถามหญิงสาวต่อ “ไม่ว่าเขาอาจจะสับสน...สรวงสุรางค์อาจจะยอมเขา “ไม่คิดที่จะเปลี่ยนวิธีอ่านเธอ”

“ถ้าจะอ่านแบบนี้ มันจะกลายเป็นไม่มีความหมายไปนะคะ” หญิงสาวพึมพำ ขณะยื่นมือมากดตัวเลขชั้นที่เธอต้องนำปรกรณ์ขึ้นไปพบคนสำคัญ แม้จะแน่ใจว่าชายหนุ่มคุ้นเคยกับบุคคลที่กำลังจะไปพบเป็นอย่างดีอยู่แล้วก็ตาม

“แสดงว่าไอ้คำว่าวรรักของคุณเนี่ย มีความหมายหรือ” ปรกรณ์ถามอีก ซึ่งถือว่าผิดปกตินักสำหรับคนที่ไม่ค่อยจะสนใจเรื่องของคนอื่นอย่างเขา “หมายความว่าจะไร้”

“จำไม่ได้แล้วค่ะ” หญิงสาวตอบกวนๆ คิดว่าเธอมีสิทธิ์ที่จะกวนประสาทปรกรณ์คืน เพราะเธอเป็นฝ่ายกวนประสาทเธอก่อน มีอย่างที่ไหน... โผล่มาวันแรกเขาก็รู้ความลับที่เธอเก็บงำไว้มานานหลายปีเสียแล้ว อยากรู้จริงๆ ว่านอกจากเรื่องแปลนิยายแล้ว ปรกรณ์รู้ความลับอะไรของเธออีก “เมื่อก่อนเคยรู้...แต่ตอนนี้ไม่รู้แล้ว”

“แกลิ่งไม่รู้หรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ” สรรวสุรางค์ตอบแทบจะในวินาทีเดียวกับที่ปรกรณ์เอ่ยถาม เธอ หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าปอดหนักๆ เพื่อสะกดความหงุดหงิดเอาไว้ กว่านาที่หญิงสาวจึงสามารถคลี่ขี้มเป็นมิตรส่งให้คนข้างกายได้ “เชิญคุณหมอล่ะ เรามาถึงแล้ว”

“อืม...” ตาคมกริบของปรกรณ์หลุบลงมองระดับที่ดวงหน้างมลอยเด่นอยู่ ดูออกว่าหญิงสาวนั้นอยู่ในอารมณ์เช่นไร แม้ว่าสรรวสุรางค์จะเก่งแทบจะทุกเรื่อง...แต่มีเรื่องหนึ่งที่หญิงสาวยังแสร้างทำไม่ได้ ก็คือการเก็บสีหน้าของเธอไม่ให้แสดงความรู้สึก “ถึงเร็วจัง” พิมพ์เบาๆ แล้วห่มร่างสูงก็ก้าวนำสรรวสุรางค์ออกไป

“ห้องผอ. เลี้ยวขวาเลยคะ ซ้ายมือ”

พอใกล้ถึงห้องทำงานของผอ. ปรกรณ์มองห้องทำงานใหญ่ตรงหน้าถอนหายใจด้วยความเสียดายเมื่อเวลาที่เขาจะได้อยู่กับหญิงสาวนั้นสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น และเขายังอยู่กับเธอได้ไม่หน่าใจเลย มีอีกหลายเรื่องที่เขาต้องการถามจากคนตัวเล็กหน้าบอญญไม่รับข้างๆ นี้ แต่วันแรกได้พูดคุยกับเธอเพียงเท่านี้ก็ถือว่าไม่เลวร้ายนี่นะ

“เมื่อก็บอกว่าคุณอะไรนะ”

“คะ?” ยังไม่ทันที่สรรวสุรางค์จะมีโอกาสได้หายใจเต็มปอด นายแพทย์ห่มร่างสูงก็หยุดชะงัก พลอยทำให้เธอต้องหยุดเท้าตามเขาไปด้วย วินาทีถัดมาปรกรณ์ก็หันหน้ากลับมาหาเธอ เขามองหน้าเธออยู่ครู่ใหญ่คล้ายกำลังขบคิดบางอย่าง ก่อนเสียงหัวเราะทำลายความเงียบระหว่างเธอกับเขาลงด้วยคำถามที่แม้แต่สรรวสุรางค์ก็คาดไม่ถึง

“ชื่ออะไร”

“เออ...ชื่อสรรวสุรางค์ค่ะคุณหมอ”

“ไม่ได้ถามชื่อจริง” ฝ่ายนั้นถอนหายใจ คล้ายคำตอบของเธอไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการ “ชื่อเล่นนะชื่ออะไร จะให้เรียกสรรวสุรางค์ตลอดหรือไง”

“อ้อ” สรรวสุรางค์แสร้างพยักหน้าคล้ายกับว่าเธอเพิ่งตามเขาทันเดี๋ยวนี

นั่น ทั้งที่ความจริงเธอรู้สึกเคืองนายแพทย์หนุ่มๆ อยู่นิดๆ ที่เขาทำราวกับว่า เธอเป็นคนผิด ก็เขาถามชื่อ เธอก็บอกว่าเธอชื่ออะไรไป เธอผิดตรงไหนกัน “ชื่อน้ำค้างคะ”

“โอเค” นั่นแหละนายแพทย์หนุ่มๆ จึงมีสีหน้าพอใจ “พี่ชื่อปิ่นนะ จะเรียกพี่ปิ่นก็ได้...จะได้สนิทกันเร็วๆ”

สำรวจสร้างค์ทำอะไรไม่ได้ ทำได้แค่ถอนหายใจใส่หลังคนที่ถือดี นับตัวเองว่าเป็นพี่ของเธอ ทั้งที่ยังไม่ได้ถามความเห็นของเธอก่อนเลยว่า ต้องการอย่างนั้นหรือไม่...ส่งค้อนตามหลังเขาแล้วหญิงสาวก็บอกตัวเองให้เลิกสนใจไปกรรม พยายามกลับมาสนใจหน้าที่ของเธอต่อ สำรวจสร้างค์เอื้อมมือไปผลักประตูห้องทำงานของผอ. ยื่นหน้าเข้าไปก่อนเพื่อแจ้งว่าเธอพาแขกคนสำคัญมาถึงแล้ว

“คุณหมอปกรณมาแล้วคะ”

“อ้าว มากันแล้วหรือ...พาหมอปิ่นเข้ามาสิน้ำค้าง”

เด่นชัยเงยหน้าจากงานวิจัยชิ้นใหม่จากต่างประเทศ ที่กำลังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ในวงการแพทย์ที่เพื่อนร่วมอาชีพจากอเมริกาส่งมาให้ ก่อนวางเอกสารชุดนั้นลงบนโต๊ะเพื่อรอต้อนรับแขกคนสำคัญ ซึ่งทันทีที่ละลายตาจากงานวิจัย เด่นชัยก็เห็นว่าเลขาฯ ของเขาพานายแพทย์หนุ่มๆ ผู้ที่เขาคุ้นเคยดีเข้ามาในห้องเรียบร้อยแล้ว

“สวัสดิ์ครับพ่อ” ปกรณยกมือไหว้เด่นชัย ไบหน้าคมคายของทั้งคู่ นั้นมีเค้าให้เห็นอยู่ว่าคงต้องเกี่ยวพันกันไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ซึ่งสำรวจสร้างค์พอจะทราบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปกรณมาบ้างนิดหน่อยเรื่องที่ชายหนุ่มเป็นลูกของเด่นชัย จึงไม่แปลกใจเท่าไรนัก

“ไหว้พระเถอะ” รอยยิ้มยินดีนั้นขยายกว้างเต็มใบหน้าของเด่นชัย แวดตาของเขายามทอดมองบุตรชายเพียงคนเดียวมีแต่ความภาคภูมิใจและรักใคร่ “มาๆ นั่งก่อน พ่อให้น้ำค้างเขาเตรียมของว่างไว้ให้แล้ว คุณกันก่อนแล้วค่อยลงไปดูโรงพยาบาลกัน”

“พ่อ...” เสียงของปรกรณ์นั้นฟังดูปรามบิตาอยู่ในที ด้วยตั้งใจว่าหากเขามาทำงานที่นี้แล้วจะไม่ขอใช้อภิสิทธิ์บุตรชายของผม. แต่จะพยายามทำตัวเหมือนหมอกคนอื่นๆ ในโรงพยาบาล และเมื่อปรกรณ์ตั้งใจไว้แล้ว ใครก็เปลี่ยนใจเขาไม่ได้ “ไม่เอาครับ ทำอย่างที่เคยทำเถอะ”

“พ่ออุตส่าห์ให้น้ำค้างไปต่อแถวซื้อขนมร้านโปรดของเรามาเนะป็น” นายแพทย์เด่นชัยเองก็รู้จักอดนอนของบุตรชายดี และเขาก็ไม่ละอายใจที่จะใช้จุดอ่อนนั้นมาเล่นงานชายหนุ่ม “จะไม่ทานสักหน่อยหรือไง”

“ถ้าคุณหมอไม่สะดวก เต็มวันรีบไปยกของว่างเข้ามาให้ตอนนี้เลยก็ได้ค่ะ” สรวงสุรงค์เสนอทางออก เข้าใจว่าปรกรณ์คงไม่สบายใจที่จะอยู่ในห้องผอ. นานๆ ด้วยเกรงว่าจะตกเป็นที่ครหาว่าเพิ่งเข้ามารายงานตัววันแรกก็ใช้อภิสิทธิ์ในการเป็นลูกชายผอ. เสียแล้ว

“พี่ชอกาแพ่ดำนะ”

คำขอของปรกรณ์ถือเป็นการตกลงว่าเขายินดีจะใช้เวลาลออยู่กับเด่นชัยในห้องทำงานหลายๆ เด่นชัยจึงยิ้มออก ขณะที่สรวงสุรงค์รีบหมุนตัว สวาท้าวออกไปจากห้องเพื่อนำอาหารว่างมาให้แขกกิตติมศักดิ์ทันที

โดยไม่รู้ตัวเลยว่าเมื่อแผ่นหลังบอบบางของเธอพ้นห้องไปแล้ว ท่าทั้งสองคู่ที่จ้องมองกันและกันอยู่ก็เปลี่ยนไป แวดตาของเด่นชัยนั้นพรวาระยับขณะรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ปรากฏบนใบหน้าเมื่อเอ่ยถามบุตรชาย

“เป็นยังไงบ้าง ทำทางรับมือยากไหมป็น”

“ก็ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่พ่อบอกไว้นะครับ” ปรกรณ์ถอนหายใจ “หน้าดูเท่านั้น...แต่ตอนแรกก็พูดดีอยู่”

“แสดงว่าโดนตีเข้าแล้วสิเนี่ย” เด่นชัยยิ้มมุมปาก หากปรกรณ์เอ่ยเช่นนี้แปลว่าชายหนุ่มคงไม่พันโดนสรวงสุรงค์แผลงฤทธิ์ใส่แล้วแน่ๆ

“ผมกวนประสาทเขาก่อนเองแหละครับ” ปรกรณ์ถอนหายใจ ก่อนตัดสินใจทรุดนั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามกับผอ. ของโรงพยาบาล ซึ่งพ่วงสถานะพ่อของเขาด้วย “โทษเขาอย่างเดียวกันไม่ได้ แหย่แหมวจนตรอกก็ต้องโดนชว่น

เป็นธรรมดา”

“เราดูเห็นอกเห็นใจเขาอะป็น” ดวงตาฝ้าฟางของเด่นชัยนั้นจ้องมองดวงหน้าคมคายของปรกรณ์ ก่อนจะเป็นฝ่ายถอนหายใจเสียดใจเมื่อเห็นแววจริงจิ่งในดวงตาของบุตรชาย “เอาเถอะ เราโตแล้ว...พ่อจะไม่บอกว่าเราควรทำอะไรหรือไม่ควรทำอะไร”

“ผมตัดสินใจเองได้” ปรกรณ์ตัดบทด้วยน้ำเสียงราบเรียบ อย่างที่รู้กันนั้นแหละว่าหากเขาปักใจว่าจะทำอะไรแล้ว ใครก็เปลี่ยนใจเขาไม่ได้ “พ่อไม่ต้องห่วงผมหรอกครับ”

“เอาเถอะ” ครั้งนี้เป็นนายแพทย์เด่นชัยที่ตัดบทบุตรชาย ด้วยไม่เอายากลงเอยด้วยการทะเลาะกันเหมือนครั้งก่อนๆ เพียงชายหนุ่มตลกปากรับคำมาช่วยงานที่โรงพยาบาลแห่งนี้เมื่อเขาเอ่ยปากขอร้อง เด่นชัยก็ดีใจมากแล้ว จึงพยายามเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นเสีย “คอนโดใหม่เป็นยังไงบ้าง มีปัญหาอะไรไหม”

“ไม่มีครับ” ปรกรณ์สบตาผู้เป็นพ่อ

เรื่องการย้ายมาอยู่ที่คอนโดแห่งใหม่นี้ก็เพราะพ่อของเขาที่นั่นแหละเป็นต้นเหตุ เมื่อเด่นชัยเอ่ยปากขอให้เขามาช่วยงานที่โรงพยาบาลเลิควิชาญเวช ปรกรณ์ก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ และเมื่อย้ายที่ทำงานใหม่เขาจึงตัดสินใจซื้อคอนโดที่อยู่ใจกลางเมือง เพื่อสะดวกต่อการมาทำงานและประหยัดเวลาในการเดินทาง “แต่ยังตกแต่งไม่เรียบร้อย...พวกของใช้ในครัวยังไม่มี เดี่ยวรอวันหยุดคงมีเวลาไปเดินดู...”

ตอนนั้นเองที่สรวงสุรางค์กลับเข้ามาในห้อง พร้อมกับกาแฟของปรกรณ์และของว่างที่เด่นชัยบอกชายหนุ่มก่อนหน้านี้ หญิงสาววางทุกอย่างลงบนโต๊ะกลมหน้าโซฟาตัวยาว ก่อนจะรีบถอยออกไป แต่กระนั้นก็ไม่วายถูกเด่นชัยเรียกเอาไว้ก่อน

“น้ำค้ำ...อย่าเพิ่งไปไหนนะ”

เสียงหัวนั้นหยุดเท้าของสรวงสุรางค์เอาไว้ที่หน้าประตู ก่อนที่เธอจะ

หันกลับมาสบตาคนเรียก โดยพยายามเลี่ยงการเผชิญหน้ากับตาคมซึ่งของ
ปกรณ รับรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าแววตาเช่นนั้นของชายหนุ่มหมายความว่า
ว่าอะไร “เดี๋ยวผมจะรบกวนคุณพาผมขึ้นไปแนะนำกับคนในโรงพยาบาลแทน
ผมหน่อย ผมยังอ่านงานวิจัยไม่เสร็จ”

“ได้ค่ะคุณหมอ...” แม้ว่าจะอยากปฏิเสธเพียงไร แต่สรรวสรุรงค์ก็โต
พอที่จะแยกแยะเรื่องความรู้สึกส่วนตัวกับหน้าที่ได้

“เท่านี้แหละ คุณไปเถอะ”

“ค่ะคุณหมอ” เลขาฯ สาวพยักหน้ารับคำสั่ง ก่อนจะเปิดประตูและ
เดินออกจากห้อง บอกตัวเองว่าต้องซ่อนความกลัวภายในใจเอาไว้ให้ลึกที่สุด
อย่าให้ปกรณหรือใครสังเกตเห็น มือเรียวเล็กของสรรวสรุรงค์สั่นระริกยาม
ที่หญิงสาวเอื้อมไปหยิบเอกสารรายงานการประชุม ไหล่เล็กสันกระเพื่อม
ตามจังหวะการหายใจแรงของเจ้าตัว ก่อนจะค่อยๆ กลับกลายมาเป็นจังหวะ
ปกติ เมื่อควบคุมความตระหนกเอาไว้ได้แล้ว ใบหน้างามของสรรวสรุรงค์
ก็กลับกลายเป็นเย็นชา ไร้อารมณ์เหมือนเคย

ทว่ายังไม่ทันที่สรรวสรุรงค์จะได้หายใจเต็มปอดดี จู่ๆ ประตูห้อง
ทำงานของผู้เป็นเจ้านายก็ถูกผลักออกมาโดยหนุ่มร่างสูงตันเหตุที่ทำให้เธอ
กลัวจนเกือบสติแตก ปกรณก้าวออกมาจากห้องทำงานของหมอเด่นชัย
สีหน้าของเขาอ่อนโยนประดับรอยยิ้มนิดๆ เหมือนครั้งแรกที่หญิงสาวพบ
เขา ชายหนุ่มเอามือยันบานประตูเอาไว้ ระหว่างที่หันหน้ากลับไปเอ่ยลา
เจ้าของห้อง ครั้งนี้ในฐานะลูกน้องได้บังคับบัญชา ไม่ใช่ในฐานะบุตรชาย

“ผมไปแล้วนะครับพอ.”

“ไปเถอะ...”

เจ้าของเสียงทุ้มนั้นแม้จะพยายามวางตัวให้เป็นเจ้านายอย่างที่ปกรณ
ร้องขอ แต่ความเมตตาในน้ำเสียงก็ทำให้สรรวสรุรงค์ที่รีบร้อนลุกขึ้นยืนเพื่อ
รอรับปกรณนั้นจับสังเกตได้ว่าในสายตาของเด่นชัย...ปกรณก็ยังคงเป็นลูกชาย
มากกว่าลูกน้อง เด่นชัยร้องบอกเธอที่ยืนรอปกรณอยู่ด้วยน้ำเสียงที่ยัง

เปี่ยมความเมตตาไม่ต่างกัน

“น้ำค้าง...เดี๋ยวพาหมอบินเขาไปดูโรงบาล แล้วก็เอามือถือสำหรับใช้ในโรงบาลให้เขาด้วยนะ เดี่ยวพรุ่งนี้ตอนเข้ามาทำงานจะลำบาก”

“คะคุณหมอ” เมื่อสรวงสร่างค์ผงกหัวรับคำสั่งจากเจ้านาย แวดตาอบอุ่นของปรกรณ์ก็หยุดที่ใบหน้านามของหญิงสาว แวดตาของเขาทำให้สรวงสร่างค์รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ แปรกๆ ในดวงตาคมซึ่งนั้นไม่มีประกายความมุ่งร้ายหรือชิงชัง กระทั่งความรังเกียจจากสายตาของปรกรณ์เธอก็มองไม่เห็น และนั่นทำให้สรวงสร่างค์รู้สึกทำอะไรไม่ถูกเป็นครั้งแรกในชีวิต

หญิงสาวจึงสบตากับปรกรณ์อย่างไม่มีทางเลือก บอกตัวเองว่าการดูแลชายหนุ่มคืองานของเธอในวันนี้ สรวงสร่างค์จึงยิ้มออก แต่ก็เป็นรอยยิ้มแสนเยือกหยิ่งที่ทำให้หัวใจขมขื่นของหนุ่มรุ่นพี่นั้นขมวดเข้าหากันอย่างสงสัยและไม่ชอบใจเท่าไร

“ไปกันหรือยังคะคุณหมอ”

ปรกรณ์แน่ใจว่าครั้งนี้คำว่า ‘คุณหมอ’ ที่หลุดจากริมฝีปากงามนั้นหมายถึงเขา และนั่นเป็นสิ่งที่ทำให้หัวใจของปรกรณ์ขมวดเข้าหากันแน่นยิ่งกว่าเดิม จำได้ว่าเมื่อครูนี่เขาบอกให้เธอเรียกเขาว่าพี่ป็นแล้วไม่ใช่หรือไร

“พี่บอกให้เรียกว่าพี่ป็นไง” เสียงหัวนั้นตำหนิสรวงสร่างค์อยู่ในที แม่ไม่จริงจังแต่สำหรับคนที่ใจดีเสมออย่างปรกรณ์ก็นับว่าเป็นเรื่องน่าตกใจทีเดียว ด้วยปกตินั้นชายหนุ่มแทบไม่เคยพูดเชิงติตติงใครเลย “จำไม่ได้หรือบอกไปเมื่อกี้”

“เรียกคุณหมอเหมาะแล้วค่ะ” สรวงสร่างค์ยิ้ม แต่รอยยิ้มนั้นเลยไปไม่ถึงดวงตาคมของหญิงสาว ทำให้ปรกรณ์นั้นอดที่จะสงสัยไม่ได้ว่าอะไรทำให้สรวงสร่างค์เป็นอย่างนั้น “ฉันไม่ยากตีสนิท ที่นี้...หลายคนหลายความคิด อย่าทำให้คนเขาหาเรื่องราวเราได้เลยค่ะ”

“ใครว่าอะไรหรือ” ปรกรณ์เปิดประตูห้องทำงานของตนชัย ก้าวตามร่างบอบบางของสรวงสร่างค์ไปตามทางเดิน ย้อนไปที่ลิฟต์เพื่อลงไปดูแผนก

ต่างๆ ก่อนเข้ามาทำงานจริงในวันพรุ่งนี้

“คนเขาก็ว่าไปเรื่อนั้นแหละค่ะ” มุมปากงมั้นกระตุกนิดๆ เป็นรอยยิ้มเย้ยหยันแต่ไม่อธิบายอะไรไปมากกว่านั้น ทว่าปรกรณ์มั่นใจว่าเขาพอจะเข้าใจ ว่าเรื่องที่สรวงสร้างค่าล้างเยาะหยันนั้นคือเรื่องอะไร “ใครอยากพูดอะไรก็พูด เชิญคุณหมอมะคะ”

“เราไปก่อนเลย พี่เป็นผู้ชาย” ปรกรณ์มองตามมือเล็กๆ ที่ผายไปทางลิฟต์ เซ็งออกคำสั่งให้เขาเดินเข้าไปก่อน แล้วชายหนุ่มจึงถอนหายใจแรงๆ รู้สึกหงุดหงิดที่สรวงสร้างค้ปฏิบัติต่อเขาเหมือนเขานั้นสูงส่งกว่าเธอ...ต้องให้เขาเดินก่อน แต่ขณะเดียวกันเธอก็ปิดปากเงียบ ถามอะไรก็ไม่ตอบอย่างตรงไปตรงมา ไม่รู้ว่าเธอมัดระวังตัวอย่างนี้กับทุกคนหรือเป็นแค่กับเขา

กระทั่งร่างระหงของหญิงสาวก้าวนำเข้าไปก่อน อารมณ์ขุ่นใจเมื่อครู่ของปรกรณ์จึงคลายลง ยิ่งเมื่อก้าวเข้าไปสมทบกับสรวงสร้างค้ในลิฟต์แล้ว ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกกุหลาบลอยมากระทบจมูก ปรกรณ์ก็อารมณ์ดีอย่างบอกไม่ถูก

“ก็ไม่มีใครบอกว่าคุณหมอมเป็นผู้หญิงนี่คะ” ผู้หญิงตัวจริงนั้นชำเลืองมองนายแพทย์หนุ่มด้วยหางตา ก่อนจะถอนหายใจแรงๆ เหมือนที่เขาเพิ่งทำ แล้วเธอก็กลายเป็นคนหงุดหงิดเสียเองเมื่อพบว่าสีหน้าของปรกรณ์ยังประดับรอยยิ้มอยู่ไม่จาง เลยอดที่จะหมั่นไส้เขาขึ้นมานิดๆ ไม่ได้ “คุณหมอมอารมณ์ดีอะไรหนักหนาคะ ยิ้มอยู่ได้...ไม่เมื่อยหรือไง”

“ที่เราน้ำบูตเนี่ย เพราะเมื่อยเทอ”

ปรกรณ์ไม่ตอบคำถาม แต่เป็นฝ่ายย้อนถามจนอีกฝ่ายออกอาการหงุดหงิดมากกว่าเดิม โกรธที่ปรกรณ์ยังคงมองเธอด้วยสายตา ‘แบบนั้น’ แถมยังกล้าตีรวนเธอถึงขนาดนี้ เอาเถอะ...เห็นว่าเขาอายุปุนนี้แล้วหรอคะ เธอจึงไม่อยากทะเลาะกับเขาให้คนอื่นพูดลับหลังได้ว่าเธอนั้นป็นเกิลียว

“หน้าฉันก็เป็นอย่างนี้...ไม่ได้บูตเพราะเมื่อย หรือเพราะรำคาญใคร”

“ระวังเถอะ...หน้าบูตอย่างนี้เดี๋ยวตีนกาจะมาเยือนเร็ว” คุณหมอมคน

เดียวในห้องโดยสารนั้นแกล้งว่า ต้องการยั่วโทะสะของสรรพสุรางค์ให้ทิวขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้

“ยิ้มเหมือนคนปัญญาอ่อน ตีนกาก็มาเยือนเร็วเหมือนกันนั่นแหละคะ” แม้จะไม่ได้เป็นหมอ แต่เรื่องเพียงเท่านี้สรรพสุรางค์ก็พอจะรู้ยู่บ้าง

“ແหม...แต่ยิ้มบ่อยสุขภาพจิตดีนะน้ำค้าง” ปกรรถพิมพ์่า ไม่คิดโกรธคนปากร้ายแม้สักนิด “สวยขนาดนี้...ยิ้มบ่อยๆ ถือว่าทำบุญให้ผู้ชายโสดอย่างพี่”

“ไม่เห็นจะเกี่ยวกันตรงไหน...” เธอมองค้อน

“เกี่ยวสิ...ทำไมจะไม่เกี่ยว” หนุ่มร่างสูงเอามือโพล่หลังทั้งสองข้างเอ่ยโดยไม่มองคนยิ้มยากข้างๆ เพราะไม่จำเป็น รู้ว่าอย่างไรหญิงสาวก็คงไม่ทำตามที่เขาขอหรือหอก แต่ก็มีวายเอ่ยอ่อนอย่างมีความหวังนิดๆ “คนไม่มีแฟน...ก็อยากเห็นยิ้มกว้างๆ ของคนสวยเป็นธรรมดา ไม่อย่างนั้นจะเอากำลังใจที่ไหนไปทำงาน”

“คุณหมอ...” สรรพสุรางค์ไม่อยากจะเชื่อว่าตัวเองกำลังถูกเกี้ยวอยู่จริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือเธอกำลังถูกนายแพทย์ปกรรถฉีบซึ่งๆ หน้า และเสียใจที่เธอต้องบอกปัดไมตรีเขา ต้องยอมเสียมารยาทต่อชายหนุ่มทั้งที่เพิ่งพบกันเป็นครั้งแรกด้วยการเอ่ยออกไปอย่างตรงไปตรงมาตามวิสัยคนปากไว “ฉันไม่ชอบคุณหมอหรือหอกคะ แต่ฉันเชื่อว่ามีสาวๆ เป็นพรวนที่เต็มใจจะยิ้มให้คุณหมอทั้งวันทั้งคืน...ถ้าคุณหมอต้องการ”

“ถ้าอยากให้คนอื่นยิ้มให้พี่ พี่จะมาขอให้เรายิ้มทำไมล่ะ” ปกรรถเอ่ยถามหญิงสาวด้วยคำถามง่ายๆ แต่ทำให้สรรพสุรางค์ชะงักไปครู่หนึ่ง ซึ่งเป็นอีกครั้งที่เธอทำอะไรไม่ถูก “แต่ถ้าหวงก็ไม่ต้องยิ้มบ่อยก็ได้ เพราะพี่เองก็หวง”

“คุณหมอต้องหยุดเดี๋ยวนี้ละคะ” สรรพสุรางค์ชักสีหน้า หันมองปกรรถเต็มตา เอ่ยกับเขาเสียงเฉียบเหมือนทุกครั้งที่ต้องการทำใ้ใครสักคนเลิกซุบซิบเรื่องของเธอ สุภาพแต่เด็ดขาดจนปกรรถหนุ่มความสนใจมา

ที่เธอเพียงคนเดียว “ฉันไม่รู้ว่าคุณหมอทำอย่างนี้เพราะอะไร แต่ฉันจะขอพูดตรงๆ ว่ามันไม่เหมาะสม แล้วฉันก็ไม่ชอบ”

“ไม่ชอบพี่ หรือไม่ชอบที่พี่จิบเราที่ทำงาน” ปกรณ์ยังคงมีคำถาม

“ทั้งสองอย่างค่ะ” สรวงสุรางค์กระแทกเสียงหนักๆ ตอบ พร้อมถอนหายใจเสียงดังเพื่อระบายความหงุดหงิด “เราเพิ่งเจอกัน แล้วคุณหมอก็ไม่ควรจิบฉันด้วย...เราต้องทำงานด้วยกันอีกนาน”

“เรื่องเพิ่งเจอกัน...เอาไว้รุ่งนี้พี่มาจิบใหม่” ปกรณ์เสนอทางออก ยิ้มแฉ่งเมื่อก้มหน้าลงมาสบตาหญิงสาวที่จ้องเขาด้วยตาขุ่นเขียว “แต่เรื่องที่เรากำลังทำที่เดียวกัน...มันช่วยไม่ได้นะน้ำค้าง งานแบบถ้าจะให้พี่ไปหาแฟนข้างนอก...ก็คงไม่พ้นอยู่เป็นโสดไปจนตาย อีกอย่าง...ที่โรงพยาบาลนี้เราก็ไม่ใช่คู่แข่งกันหรอก”

“เราไม่ได้เป็นอะไรกันค่ะคุณหมอ” สรวงสุรางค์เอ่ยเสียงแข็ง คู่เค่ออะไรกัน...บ้างจริงเขียว

“ยังไม่ได้เป็นอะไรกัน” ปกรณ์แกล้งยิ้มแฉ่งจนตาหยี ทำให้คนใจแข็งมาตลอดรู้สึกหวิวๆ ในช่องท้อง

“เราจะไม่มีทางเป็นอะไรกัน” หญิงสาวย้าให้หนักแน่นที่สุดเพื่อว่า ปกรณ์จะเข้าใจ แล้วเลิกคิดเรื่องจิบเธอเสียที

“อย่ามั่นใจอะไรนักเลย พี่เก่งการทำเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้จะตาย” ชายหนุ่มยิ้มกริ่มอย่างเจ้าเล่ห์ “แล้วเราจะรู้...”

“คุณหมอ...”

“เรามาถึงกันแล้ว...น้ำค้าง”

ปกรณ์เอ่ยยิ้มๆ ไม่ให้โอกาสหญิงสาวตัดไม้ตีสเขา แล้วชี้ให้เห็นว่าตอนนี้ลิฟต์หยุดนิ่งและประตูกำลังจะเปิดออก ทำให้หญิงสาวไม่มีทางเลือกต้องเดินนำร่างสูงออกไป เซ็ดหน้าอย่างเยอหยิ่ง สรวงสุรางค์สูดลมหายใจเข้าปอดหนักๆ รวากับเรียกความกล้า และกลับมาสวมหน้ากากเย็นชาอีกครั้ง หลังเสียกิริยาเพราะโดนปกรณ์จิบซึ่งๆ หน้าเมื่อครู่

“นี่...จะพาไปแนะนำกับใครบ้างเธอ”

“คงไม่ต้องแนะนำอะไรหรอกค่ะ...ส่วนมากเขาก็รู้จักคุณหมอกันแล้วทั้งนั้น” หญิงสาวเอ่ยหนึ่งๆ น้ำเสียงไม่ยินดียินร้ายกับความดังของปกรณณ์ที่เธอเพิ่งรู้เมื่อไม่กี่วันก่อน เพราะหลังจากข่าวที่ชายหนุ่มจะย้ายมาทำงานที่นั่นหลุดออกไป เหล่าพยาบาลที่โสดและไม่โสดก็ออกอาการตื่นเต้นพูดเรื่องของชายหนุ่มกันเป็นวันๆ ยังไม่รวมถึงคุณหมอสาวๆ อีกหลายรายที่ส่งข้อความมาหาเธอโดยตรง ทั้งที่เกลียดชังหน้าเธอกันทั้งโรงพยาบาล แต่พวกเขาก็อมละเว้นให้เธอเพราะอยากรู้เรื่องปกรณณ์ก่อนคนอื่นๆ คงกลัวว่าหากช้า...มือดีจะคว้าคุณหมอบินผู้แสนดีไป “หลายคนก็เป็นแฟนคลับคุณหมอ บางคนก็ยิ้มสวย”

“บอกแล้วไง...ว่าไม่ได้อยากได้ยิ้มของคนอื่น” ปกรณณ์แสวงถอนหายใจแรงเพราะความต้อร้นของสรรพสุรางค์ “พื่ออยากเห็นยิ้มของเรา เท่านั้น ก็ทำให้กันไม่ได้เชียหรือ”

“ฉันไม่ทำอะไรให้ใครฟรีๆ หรือค่ะ” หญิงสาวเบนสายตามาหยุดที่ดวงหน้าคล้ำของร่างสูง มองเขานิ่งอย่างซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงเอ่ยอย่างข่มขู่แกมตักเตือนอยู่ในที่ “ฉันไม่ใช่คนดีขนาดนั้น”

“พี่รู้...”

รอยยิ้มของปกรณณ์นั้นยังมีอยู่เต็มหน้า ทว่าแวตานั้นแปลกไป มันทำให้เธอรู้สึกแสบกระดาก เหมือนเด็กเกเรที่โดนผู้ใหญ่จับได้ว่ากระทำความผิด แต่เขากลับไม่โกรธหรือคิดจะลงโทษเธอ

“เพราะถ้าเราเป็นคนดี เรื่องมันคงไม่เป็นอย่างนี้...”

๒

หนีเสือปะจระเข้

กรี๊ด! คุณหมอบีบในหล่อมั่ววัก...

สรรวสรุรงค์ก็มอมองข้อความจากกรู๊ปไลน์ใหญ่ของโรงพยาบาล ซึ่งมีพนักงานทุกคนอยู่ในกรู๊ป ข้อความที่ถูกส่งมานั้นมาจากพยาบาลคนหนึ่งซึ่งหากจำไม่ผิดน่าจะอยู่ที่แผนกอีอาร์...คิ้วงามของเลขาฯ สาวนั้นขมวดเข้าหากันแน่นด้วยความหงุดหงิด นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีเรื่องไม่เป็นเรื่องถูกยกเข้ามาพูดในกรู๊ปไลน์ของโรงพยาบาล คราวก่อนนั้นเป็นเรื่องการรวบรวมเงินเพื่อนำไปทำบุญ สรรวสรุรงค์ก็พอจะหยวนใจให้ได้ แต่คราวนี้กลับเป็นเรื่องของนายแพทย์คนใหม่ที่ทำตัวไม่เหมาะสมกับเธอ

สรรวสรุรงค์จึงอดที่จะรู้สึกหงุดหงิดไม่ได้ เห็นที่คราวนี้ต้องออกปากเตือนแล้วละกระมัง ว่ากรู๊ปไลน์ของโรงพยาบาลเอาไว้คุยกันแค่เรื่องงานเท่านั้น...

ขอโทษค่ะ ผิดกรู๊ป

เจ้าของข้อความก่อนหน้าส่งข้อความใหม่เข้ามา ทำให้ความหงุดหงิดของหญิงสาวลดลงได้กึ่งหนึ่ง แต่ก็อดค่อนแคะเจ้าของข้อความนิดๆ ไม่ได้

อยู่ดี แล้วหญิงสาวก็พยายามเตือนตัวเองว่าเธอไม่อยากทะเลาะกับคนพวกนั้นอีกแล้ว ตอนนี้นั้นเธอมีงานสำคัญต้องทำ และมีธุระส่วนตัวที่รอให้แก้ไขอยู่อีกกองพะเนิน

กรีง!

ท่อนแขนงามนั้นวาดไปยกหูโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานของตัวเองขึ้นมาแนบหู ก่อนจะกรอกเสียงเป็นการเป็นงานลงไป แม้ว่านี่จะเลยเวลาเลิกงานของเธอไปครู่ใหญ่แล้วก็ตาม “สรวงสุรงค์พูดสายค่ะ ไม่ทราบว่าจะติดต่อเรื่องอะไรค่ะ”

“น้ำค้าง...นี่พี่เองนะ ปีน”

เสียงหัวของผู้ที่เธอจำได้ว่าเพิ่งแยกกันเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนนั้นลอดออกมาตามสาย ทำให้สรวงสุรงค์อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจแรงๆ ครั้งหนึ่งเพื่อระบายอารมณ์หงุดหงิด

“น้ำค้าง..ได้ยินพี่ไหม”

“ฟังอยู่ค่ะคุณหมอ” หญิงสาวกรอกเสียงโต้ ไม่สนใจว่าเขาจะได้ยินเสียงกระแทกลมหายใจของเธอหรือไม่ พลังเอื้อมมือไปจัดเอกสารและข้าวของบนโต๊ะ เตรียมตัวเลิกงาน หูก็ฟังปรกณ์ไปพร้อมกัน “ไม่ทราบว่ามืออะไรหรือเปล่าค่ะ”

“เปล่า พี่จะถามว่าผอ. ออกไปหรือยัง”

“อ้อ ผอ. ออกไปพักใหญ่แล้วค่ะ” หญิงสาวหายใจคล่องขึ้น ที่แท้เขาก็โทร. มาหาพ่อของเขานี่เอง “ให้ฉันเรียนท่านให้ไหมค่ะ”

“ไม่ต้อง เพราะคนที่พี่มีธุระด้วยนะเป็นเราต่างหาก” เสียงหัวนั้นดังอยู่ใกล้หูของเธอเหลือเกิน...สรวงสุรงค์ที่กำลังก้มหน้าจัดของบนโต๊ะเงยหน้าขึ้น และเห็นว่าร่างสูงของปรกณ์นั้นยืนนิ่งอยู่หน้าโต๊ะทำงานเธอก่อนแล้วคล้ายกับว่าเขาอยู่ตรงนั้นมาแล้วพักหนึ่ง เพราะสีหน้าและแวตาวาวระยับของเขาทำให้สรวงสุรงค์เข้าใจเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลย...ปรกณ์กำลังขบขันเธอ

หญิงสาวลดหูโทรศัพท์ลง วางสาย สบตาพวาวระยับของนายแพทย์

หนุ่มด้วยแววตาขุ่นขวางนิตๆ

“ไม่ได้ยินตอนพี่เดินมาใช้ไหมล่ะ” เขารู้ว่าตัวเองผีเท้าเบา หากไม่เป็นหมอคงไม่พ่นมือชีพเป็นพวกตินแมวแน่

“ถ้าจะมา จะโทร. มาทำไมล่ะคะ”

“ก็กลัววอ. ยังอยู่นะสิ” ปกรณ์ว่าพลางลดสายตามองกระเป๋าทือประจำตัวของหญิงสาว เขาคาดการณ์ทุกอย่างได้เหมาะสมยิ่งมาก และโชคดีด้วยที่มาทันเวลาก่อนที่สรวงสร่างค์จะออกไปจากโรงพยาบาล “จะกลับแล้วใช่ไหม...”

“ค่ะ” หญิงสาวผงกหัวรับ โทกทไปก็เท่านั้นเพราะทุกอย่างบ่งชี้ว่าเธอกำลังจะกลับบ้านขนาดนี้แล้ว “แล้วไม่ทราบว่าคุณหมอมืออะไรคะ มีปัญหาเรื่องมือถือหรือเปล่าคะ”

“อืม...จะว่าอย่างนั้นก็ได้” ปกรณ์ยกมือเกาจมูกแก้เก้อ เพราะปัญหาเท่านั้นขอให้รุ่นน้องสักคนช่วยก็ได้ ไม่ต้องถ่อขึ้นมาหาเลขาฯ ของพว. แต่เขาอยากเจอสรวงสร่างค์อีกครั้งก่อนเข้ามาทำงานอย่างเป็นทางการวันพรุ่งนี้คิดว่าพรุ่งนี้เขาคงไม่มีเวลาว่างอย่างนี้จึงรีบทำคะแนนกับหญิงสาวดีกว่า “เดินไปคุยไปได้ไหม”

“เอ่อ...ฉันว่า...” สรวงสร่างค์จึงหลุดปากคำออกไปก่อนเธอจะรู้ตัวเสียอีก แม้วามันจะทำให้ปกรณ์ขมวดคิ้วมองหน้าเธอ หญิงสาวก็ยังทำสีหน้าไม่ยักสู้ดี คล้ายเธอนั้นไม่สบายใจกับการที่จะเป็นเพื่อนร่วมทางกับเขา แม้วาระทางจะมากหรือน้อยเธอก็ไม่สบายใจ ครั้งนี้จึงเป็นปกรณ์ที่ต้องเป็นฝ่ายผ่อนลมหายใจออกมายาวเหยียด ก่อนเอ่ยปากอธิบายเพิ่ม

“เรื่องกรู๊ปไลน์ของโรงพยาบาล แล้วก็เรื่องยิบย่อยอีกหลายเรื่องนะ” เขาเอ่ย วันวรรคไปครู่หนึ่งหลังเห็นสีหน้าลึกลับก่อนเปลี่ยนมาเป็นโล่งใจของหญิงสาว “ไปเถอะ พี่อยากคุยกับเรา”

“สักครู่ นะคะ ขอฉันเก็บของสักครู่” สรวงสร่างค์พิมพ์ทำ มือก็สาละวนเก็บของที่ จะนำกลับบ้านไปด้วยลงกระเป๋าคู่เดียวหญิงสาวก็พร้อม...

เหลียวมองโต๊ะทำงานเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะเดินมาพบกับปรกรณ์ที่ยืนมองการกระทำของเธอตลอดเวลา “ไปค่ะ”

“ของน้อยจัง” ชายหนุ่มหาเรื่องชวนคุยระหว่างสาวเท้าเคียงร่างระหงของคนที่เขาต้องใจไปยังลิฟต์โดยสาร “กระเป๋าถือใบเดียวเอง”

“พอดีว่าต้องไปทานข้าว...”

“ทานข้าวกับใคร” สายตาของปรกรณ์ชำเลื่องมองดวงหน้างามของสรรพสุรางค์อย่างกอดตัน เสียงท่อมลึกลับที่ชวนให้สาว ๆ แข็งขาอ่อนก่อนหน้าก็ปลันกระด้างขึ้น ทันทีที่ได้ยินว่าหญิงสาวมีนัดกับคนอื่นเสียแล้ว “นี่มีนัดอยู่แล้วหรือ”

“พี่สาวของฉันทองค่ะ” สรรพสุรางค์บอกแม้จะอยากเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นเรื่องส่วนตัวก็ตามที่ “นัดกันไว้นานแล้ว ไม่ใช่เพราะอยากเลี้ยงคุณหมอมหรือค่ะ”

“รู้ด้วยเหรอว่าพี่คิดว่าเรากำลังหาเรื่องหลบหน้าพี่”

ปรกรณ์หรีตดา ยิ้มกริ่มเมื่อตระหนักได้ว่าสรรพสุรางค์นั้นไม่ใช่ผู้หญิงโง่หรือไม่เข้าใจว่าจะอะไรเป็นอะไร...ที่เธอทำเป็นวางท่าร้ายกาจจิกกัดเขาก็เพราะต้องการให้เขาอยู่ห่างๆ เท่านั้น

“ค่ะ เพราะฉันไม่ได้กลัวอะไรคุณหมอเสียหน่อย ไม่เห็นต้องหลบหน้า” หญิงสาวกระแทกเสียงตอบ

“แน่ใจหรือว่าพี่ไม่น่ากลัว” ปรกรณ์ถามยิ้มๆ ทว่าแววตาคมนั้นเปลี่ยนไปในบัดดล แต่ครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรก...สรรพสุรางค์ไม่ได้กลัวเขาจนมือไม้สั่น เธอสามารถสะกดความกลัวของตัวเองเอาไว้ได้หน้ากากเย็นชา เงยหน้าผสานสายตาได้ชายหนุ่มอย่างท้าทาย กระทั่งปรกรณ์ต้องเป็นฝ่ายหลบตาถอนสั้นศิริชะเบาๆ ด้วยความระอาต่อความกล้าของสรรพสุรางค์

“น้ำค้าง...รู้ไหมว่าบางครั้ง บางเรื่องเราก็ไม่ควรติดกับพี่” ชายหนุ่มพึมพำด้วยน้ำเสียงอบอุ่นที่ทำให้หัวใจอันหยาบกระด้างของหญิงสาวสั้นไหว แม้จะเพียงเล็กน้อยแต่ก็ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่สำหรับคนที่คิดว่าตัวเองไร้ความ

รู้สึก หัวใจตายด้านไปแล้วหลายปีอย่างสรวงสุรางค์ “พี่รู้ว่าเราฉลาด ผอ.เองก็เชื่อว่าท่านจะไม่รู้...”

“ฉันจะทำงานให้ผอ. เต็มที่ค่ะคุณหมอ” เสียงหวานของหญิงสาวแจ้งกระด้างขึ้นจนผิดหู ไหล่งามก็เหยียดตรงอย่างผ่าเผย นัยหนึ่งเพื่อเตรียมตัวรับมือปรกรณ์และคำพูดเชือดเฉือนของเขา “จะทําอย่างสุดความสามารถ เท่าที่เลขาฯ คนหนึ่งจะทำได้...”

“เอาเถอะ ถ้าเราอยากสร้างทําเป็นไม่รู้ต่อไป พี่ก็จะไม่บังคับ” ปรกรณ์มองหน้างามของคนที่ยังเขาอย่างระแวดระวัง ก่อนจะเป็นฝ่ายลงให้หญิงสาว เพราะรู้ว่านี่เป็นวันแรกที่ได้พบกัน เขาไม่ควรทําให้สรวงสุรางค์เข้าใจว่าเขาเป็นศัตรูของเธอ

เพราะปรกรณ์รู้...หากสรวงสุรางค์เชื่อว่าเขาเข้ามาเพื่อที่จะทําร้ายเธอ เธอไม่มีทางยอมตกเป็นเป้าหนึ่งหรือเหยื่อเนื้อหวานๆ ให้เขาจับง่าย ๆ เธอจะหนี และงัดเขี้ยวเล็บ พิษสงทุกอย่างที่มีมาเล่นงานเขา...เหมือนที่เธอทําต่อทุกคน

“เพราะพี่ไม่ได้อยากให้เราเกลียดพี่”

“ฉันไม่ได้รู้เหตุผลขนาดนั้นค่ะคุณหมอ” สรวงสุรางค์แปลกใจที่ชายหนุ่มยอมลงให้เธออย่างง่ายดาย แต่กระนั้นหญิงสาวก็มีวัยค่อนวงใหญ่เมื่อเอ่ยแก้ต่างให้ตัวเอง “แล้วก็ไม่ได้เที่ยวเกลียดใครไปทั่วด้วย...คุณหมออย่ารีบเชื่อทุกอย่างที่ได้ยินมาสิคะ”

“รู้ด้วยเธอว่าพี่ได้ยินอะไรมา” ผู้ที่ใช้เวลากับเหล่าพยาบาลและเพื่อนร่วมอาชีพอยู่ก่อนวันตอนที่เดินทัวร์โรงพยาบาลนั้นมอญึม สบตาคนที่ใครๆ ก็กระซิบเตือนเขาเรื่องเธอกันเป็นเสียงเดียวว่าอย่าเข้าไปใกล้ “อย่างนั้นแสดงว่าโดนคนเขาพูดถึงบ่อยๆ นะสิ”

“ก็สมควรโดนแล้วละค่ะ” สรวงสุรางค์โต้ ยิ้มมุมปากนิดๆ ด้วยสมเพชตัวเองมากกว่าที่จะเหยียดหยันเพื่อนร่วมงานที่ชอบเอ่ยถึงเธอลับหลัง แต่พอเจอหน้ากลับยิ้มแย้ม...หน้าไหว้หลังหลอกกันทั้งนั้น “คุณหมอบอก

เองว่าฉันไม่ใช่คนดี”

“พี่บอกว่าพี่รู้...” ปกรณ์เว้นวรรค นานพอที่จะสบสายตากับสายตา
เย็นชาของสรวงสร่างค์ ก่อนจะพูดต่อ “รู้ว่าเราไม่ใช่คนดี”

“ก็เหมือนกันนั่นแหละ”

“ไม่เหมือนหรือน้ำค่าง...” เสียงหัวนั้นอ่อนโยนจนทำให้หัวใจของ
ผู้ฟังนั้นสั่นสะท้าน เกือบเชื่อจริงๆ ว่าปกรณ์นั้นไม่ได้มีเจตนาแอบแฝงใน
การตีสอนเธอครั้งนี้ ทว่าสรวงสร่างค์มีบทเรียนครั้งใหญ่กับการเชื่อใจคนอื่น
มาครั้งหนึ่งแล้ว เธอจะไม่พลาดอีก “เมื่อไหร่ที่เราเลิกสวมหน้ากากนางร้าย
ไปให้คนอื่นไปไกลๆ...ทุกคนเขาก็จะรู้ว่าน้ำค่างตัวจริง อีกคนที่อยู่ข้างในเป็น
คนยังไง”

“ถ้าไม่เคยมีน้ำค่างคนนั้นล่ะคะ” มือเล็กๆ ของสรวงสร่างค์กำหมัด
แน่น สั้นระริกเมื่อทุกคำพูดของชายหนุ่มเหมือนลูกธนูปลายแหลมที่พุ่ง
เข้ามาปักอก ทะลุเกราะที่เธอเพียรสร้างมาหลายปีได้อย่างง่ายดาย ทำให้เธอ
หวาดหวั่น...และกังวลถึงตัวจริงของคุณหมอปกรณ์ ทรัพย์รักษ์

ลึกๆ แล้วสรวงสร่างค์ก็มีความรู้สึกว่าคุณหมอที่แสนดีตรงหน้าเธอ
เป็นเพียงภาพลวงตาเหมือนกัน “ถ้าน้ำค่างคนนั้นตายไปตั้งนานแล้วล่ะคะ”

“พี่ไม่คิด...”

“คุณหมอละ” หญิงสาวตัดบทชายหนุ่ม ด้วยน้ำเสียงราบเรียบบอก
ชัดถึงความจริงจางที่พลอยทำให้ปกรณ์จำต้องเงยบ แม้ตนจะยังพูดไม่จบ
ก็ตาม “เราสองคนไม่ใช่คนที่จะเป็นเพื่อนกันได้หรอกค่ะ เลิกคิดเรื่องนั้นไป
เถอะ”

“ก็ไม่ได้อยากเป็นเพื่อน” ปกรณ์เอ่ยตอบง่ายๆ สบตากับเจ้าของ
นัยน์ตาคมตรงหน้านิ่งอย่างสื่อความหมาย คล้ายต้องการให้หญิงสาวรับรู้
ความรู้สึกจริงใจผ่านสายตาของเขาเอง

“แบบนี้ยังเป็นไปไม่ได้ค่ะ” หัวใจของสรวงสร่างค์อ่อนแออยู่เสี้ยว
วินาที ก่อนความขมขื่นจะรุกคืบเข้ามาครอบครองพื้นที่ในหัวใจเธอ มุมปาก

งามขยับยกขึ้นเป็นรอยยิ้มสมเพศตัวเองอีกครั้ง จนปรกรณ์ต้องหรีตามอง การกระทำนั้นของหญิงสาว

“พี่ไม่ได้จะเล่นๆ กับเรานะ” เขาต้องการให้เธอเข้าใจความตั้งใจจริงของเขา “เรื่องข่าวลือ... พี่ไม่เชื่อหรอก”

“ถ้าข่าวพวกนั้นไม่ใช่ข่าวลือละคะ” สรวงสุรางค์ซ้อนตาขึ้นมองดวงหน้าคมคาย เธอเพิ่งรู้ได้เดี๋ยวนีเองว่าคำว่าหลอกละลายใจเป็นอย่างไร เพราะออร่าความหล่อของปรกรณ์กำลังทำลายกำแพงน้ำแข็งในใจเธอให้กลายเป็นเพียงน้ำเหลวๆ และเป็นสิ่งที่สรวงสุรางค์จะปล่อยให้เกิดขึ้นไม่ได้!

ร่างบอบบางก้าวถอยหลัง เพิ่มระยะห่างระหว่างเธอกับปรกรณ์ด้วยความระแวงทันที ทำราวกับว่านั่นจะช่วยให้เธอรอดพ้นจากรังสีความหล่อแสนดีของชายหนุ่มได้อย่างไรอย่างนั้น

“ทะ... ถ้าฉันเป็นอย่างที่ใครๆ เขาว่าละคะ คุณหมอมจะว่ายั๋งไป”

“ก็ไม่วายั๋งไป...” ปรกรณ์ขมวดคิ้ว ไม่คิดว่าการที่คนอื่นๆ นิินทาสรวงสุรางค์นั้นจะเป็นปัญหาแก่เขาตรงไหน “พี่ไม่ใช่คนหูเบา เชื่อทุกเรื่องที่ได้ยินมาหรอกนะน้ำค้าง”

“แต่ครั้งนี้คุณหมอมควรเชื่ออะคะ” น้ำเสียงลึนหวังที่เธอใช้นั้นทำให้คิ้วเข้มของปรกรณ์ขมวดเข้าหากันด้วยความสับสน ตลอดทั้งวันนี้เจอสรวงสุรางค์ในหลายภาค ทั้งภาคไร่หัวใจ ภาคปากร้ายแม่แต่ภาคที่ชอบเอาชนะ แต่นี้เป็นครั้งแรกที่เขาพบเธอในภาคลึนหวัง “อย่าลดตัวมาคบหา มาเป็นเพื่อนกับฉันเลยอะ...”

“พี่ไม่ใช่คนที่อะ...”

“พี่สาวฉันเป็นโสเภณีอะคุณหมอม” สรวงสุรางค์ตัดบทด้วยคำพูดที่ทำให้ปรกรณ์ต้องเบิกตากว้างอย่างคาดไม่ถึง “แล้วตอนนี้ก็เป็นแม่เลี้ยงขาเด็กเอาไว้ให้พวกเสี้ยตั้นหากลับ... ถ้าคุณหมอมไม่รู้วันนี้ อีกไม่นานคุณหมอมก็จะมี...”

“เรื่องนี้ต้องมีอะไรมากกว่าที่เราเล่าจริงไหม” ปรกรณ์เรียนรู้จากมารดา

ผู้ล่วงลับไปแล้วของเขาที่จะไม่ตัดสินใจใครเพียงเพราะคำพูดหรือการเล่าต่อๆ มาเพียงไม่กี่ประโยค

“แล้วที่ฉันเรียนจบสูง...ได้รับปริญญา มีบ้าน มีรถได้ทุกวันนี้ก็เพราะพี่สาวของฉัน เพราะงานที่พี่สาวของฉันทำ...” คำนี้สรรวสรูปร่างคำมาจากที่คนอื่นนิทาเธออีกทอด “คุณหมอรู้แล้วก็ควรอยู่ห่างๆ ฉันไว้ระยะ” เธอเอ่ยเหมือนเรื่องนี้เป็นเรื่องปกติที่เธอทำใจยอมรับได้แล้ว คงเพราะว่าไม่ใช่ครั้งแรก “ฉันไม่ได้เกลียดคุณหมอ แต่ฉันเข้าใจว่าคุณหมอคงรังเกียจงานที่พี่สาวของฉันทำ มันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้”

“เราคิดว่าบอกเรื่องนี้กับพี่แล้ว จะไล่ตะเพิดพี่ไปได้ง่ายๆ อย่างนั้นหรือน้ำค้ำง” ปกรณ์ขมวดคิ้ว เขาดูเหมือนคนใจแคบขนาดนั้นเลยหรือในสายตาของเธอ

“ค่ะ” สรรวสรูปร่างค้งกหัวรั้บ คล้ายกับว่าเธอคาดไว้แล้วว่าเรื่องนี้จะดำเนินต่อไปอย่างไร “เพราะขนาดฉันเองยังอดรังเกียจพี่สาวตัวเองไม่ได้เลย”

“พี่ไม่ได้ใจแคบยึดถือเรื่องที่พี่สาวของเราทำงานอะไรเป็นเรื่องใหญ่โต” ปกรณ์ถอนหายใจ เริ่มรู้สึกท้อกับคนหัวแข็งขึ้นมานิดๆ ก็ตอนที่เห็นแวต้ามุ่งมั่นที่จะกำจัดเขาไปให้พ้นทางของสรรวสรูปร่างนี้แหละ เธอไม่รู้หรือไรว่าทำอะไรก็ไล่เขาไปไม่ได้

“สนใจอะคะ เพราะอีกหน่อยเรื่องของพี่สาวฉันจะไม่เป็นแค่ ‘เรื่องแค่นี้’ หรือ” ว่าแล้วหญิงสาวก็เดินนำชายหนุ่มเข้าไปในลิฟต์ พลังใช้ความคิดเสียบๆ ไปตลอดทาง

ปกรณ์ก็เหมือนผู้ชายคนอื่นๆ ที่เข้ามาในชีวิตของเธอ
ผ่านมา...แล้วก็ผ่านไปเท่านั้น...

สรรวสรูปร่างเดินทางมาถึงร้านอาหารที่เธอนัดพบกับลิษา ผู้เป็นพี่สาวหรือที่ใครๆ รู้จักก่อนในชื่อเงินน้ำตาล ลิษาเป็นสาวสวยจัด ดวงหน้าของเธอ

คมซึ่ง ซึ่งก็มีเค้าให้เห็นบนหน้าของสรวงสร่างค์อยู่ไม่น้อย หากไม่รู้จกทั้งคู่
 ดีบางคนก็อาจจะสับสน ไม่แน่ใจว่าคนไหนเป็นพี่หรือคนไหนเป็นน้อง
 “น้ำค้าง...ทางนี้ๆ”

สรวงสร่างค์เหลียวมองตามเสียงเรียกอันคุ้นเคยของลิซา สีหน้าของ
 ผู้ที่หันต้ายจากผู้ชายหน้าหล่อและฉลาดเป็นกรดมาได้นั้นมุดบึ้งตลอดทาง
 ที่เธอเดินเข้าไปหาพี่สาวจนกระทั่งตอนที่ทรุดกายนั่งลงบนเก้าอี้ หญิงสาวก็
 ยังคงหน้างออยู่เช่นนั้น จนลิซาที่สังเกตเห็นอดที่จะทักไม่ได้

“เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมหน้างออย่างนั้นล่ะ”

“เปล่า ไม่ได้เป็นอะไร”

สรวงสร่างค์ยังคงเลือกที่จะเก็บเรื่องที่ทำงานของตนเอาไว้กับตัวเอง
 ไม่ว่าจะเจอปัญหาใหญ่เล็กเช่นไรหญิงสาวก็เป็นเช่นนั้นเสมอ...หากไม่จนตรอก
 จริงๆ ไม่มีทางที่ลิซาจะรับรู้เรื่องของน้องสาวหรอก บางทีเธอก็อดที่จะเคือง
 สรวงสร่างค์ไม่ได้

“แค่นี้หน่อย”

“แกนี่โกหกหน้าตายเก่งจริงๆ เลยนะน้ำค้าง” ลิซานิวหน้าใส่น้องสาว
 นี้หากเธอไม่ได้เลี้ยงสรวงสร่างค์มาเอง เธอคงบอกไม่ได้หรอกว่าน้องสาว
 กำลังโกหกอยู่ เพราะทั้งสีหน้าและแวตานั้นราบเรียบ...โกหกหน้าตายอย่าง
 ที่ใครๆ เขาพูดกันได้แนบเนียนจนสมควรจะได้รับรางวัลชนะเลิศ

“ตกลงว่าจะเรียกมาจับผิด หรือจะเรียกมาทานข้าว” สรวงสร่างค์
 ไม่สนใจว่าลิซาจะรู้หรือไม่ว่าเธอกำลังโกหก เพราะต่อให้ลิซารู้ว่าเธอโกหก
 เธอก็ไม่เดือดร้อน “ถ้าจะจับผิดก็ขอสั่งข้าวก่อนได้ไหม”

“ฉันไม่พูดแล้วก็ได้” ลิซากระแทกเสียง พลายยกมือเรียกบริการเพื่อ
 ขอเมนูอาหาร...การได้พบน้องสาวเพียงสัปดาห์ละครั้งก็ถือว่าดีมากแล้ว
 เข้าใจว่างานของสรวงสร่างค์นั้นใช้ว่าจะมีเวลาว่างมากมาย อีกทั้งงานของ
 เธอ...แม้ว่าจะสบายก็ใช้ว่าจะปลีกตัวออกมาข้างนอกได้บ่อยๆ เพราะต้อง
 คอยอยู่กับกุมเด็กที่ร้านซึ่งมักทะเลาะตบตีกันเพื่อแย่งลูกคำกันไม่เว้นแต่ละวัน

“จะสั่งอะไรก็สั่ง...ฉันเลี้ยงเอง”

“อ้อ” สรรวงสุรางค์พยักหน้ารับอย่างขบขันไปที รู้ว่าการที่พี่สาวของเธอ ใช้เงินที่หามาได้เพื่อเลี้ยงอาหารเธอนั้น ลิซาไม่ได้ทำเพื่อเธอ แต่ทำเพื่อความ สุขตัวเองมากกว่า คล้ายกับว่าการที่ใช้เงินพวกนั้นมาดูแลเธอมันทำให้ลิซา รู้สึกดีกับตัวเองมากขึ้น หรืออย่างน้อยก็ปลอบใจลิซาได้ว่าเงินสกปรกของ เธอใช้ว่าจะไร้ค่า...ไม่เหมือนร่างกายของเจ้าหล่อน “ที่ร้านเป็นยังไงบ้างล่ะ”

“วันนี้วันศุกร์...ลูกค้าน้อย” ลิซาบอกเบาๆ...เป็นเรื่องที่คนนอกมัก เข้าใจผิดมหันต์เกี่ยวกับงานของเธอ พวกเขามักคิดว่าลูกค้าจะมาใช้บริการ กิน ดื่ม เทียวผู้หญิงในวันสุดสัปดาห์ ทั้งที่ความจริงนั้นลูกค้าประจำมัก มาในวันธรรมดาและเป็นเวลางานมากกว่า เพราะวันสุดสัปดาห์พวกเขาต้อง อยู่กับครอบครัว “ฉันเลยว่างออกมาเจอแกเง...แล้วตกลงว่ายังไง เรื่องที่จะ ไปเรียนต่อเนอะ ยังจะไปอยู่ไหม...ฉันจะได้เตรียมเงินไว้ให้”

“ดูก่อน...” น้องสาววัยสามสิบห้าบอกอย่างขบขันไปที

“เฮ้อ...ที่อย่างนี้มาบอกว่าดูก่อน” ลิซาร้องเสียงหลง คิดถึงเมื่อไม่กี่ สัปดาห์ก่อนที่สรรวงสุรางค์เร่งรีบเธอ บอกว่าจะไปเรียนปริญญาเอกที่ต่าง- ประเทศ เหมือนจะเป็นจะตายให้ได้ แต่พอมาวันนี้กลับทำเหมือนเรื่อง เรียนต่อไม่เคยอยู่ในหัว “วันนั้นบอกว่ายังไงก็จะไปให้ได้ ตกกลางแกจะเอา ยังไงเนี่ย”

“ผอ. คนใหม่เพิ่งย้ายมา ต้องช่วยเขาก่อน” สรรวงสุรางค์เอ่ยโดยไม่ ละสายตาดูจากตัวอักษรบนเมนูอาหาร แต่จิตใจกลับพะวงเรื่องอื่น เมื่อ พุดถึง ผอ. เด่นชัย ก็ห้ามใจไม่คิดถึงบุตรชายของเธอไม่ได้ ทันใดนั้นลิซา ก็ไม่สู้ดีอยู่แล้วก็พลันหงุดหงิดยิ่งกว่าที่เป็นอยู่ “เอกสารเก่าๆ ยังเหลือบาน คงอีกพักใหญ่แน่แหละกว่าทุกอย่างจะเข้าที่เข้าทาง”

“แกออกแค่คนเดียวโรงพยาบาลเขาคงไม่เจ๊งหรอกน่า...ทำงานอย่าง กับทาสมาก็ปีแล้ว...”

“เจ้านายคนนี่เขาเหมือนจะดีนะ”

“คนก่อนแกก็เคยพูดอย่างนี้...ตอนแรก” ลิซาเคยได้ยินเรื่องเจ้านายคนเก่าของสรวงสุรงค์มาบ้าง เพราะน้องสาวของเธอทำงานกับชายคนนั้นอยู่หลายปี ทว่าชายที่ชื่ออานนท์ที่เหมือนจะดีคนนั้นก็กลับตกเป็นผู้ต้องหาหลายคดีด้วยกันเมื่อประมาณเดือนก่อน แถมแต่ละคดีล้วนเป็นคดีใหญ่ๆ ทั้งนั้น ตกเป็นข่าวหน้าหนึ่งอยู่หลายวัน สรวงสุรงค์ที่เป็นเลขาฯ เองก็เกือบโดนทางเลขไปด้วย แต่ก็ถือว่าโชคดีที่เอาตัวรอดปลอดภัยมาได้ “แล้วตอนนี้เป็นอย่างนี้ เข้าไปนอนเล่นอยู่ในคุกไหน”

“แล้วจะพูดให้มันได้อะไรขึ้นมา” สรวงสุรงค์ค้อนพี่สาวตัวเองวงโต “เขาก็เข้าคุกไปแล้ว...”

“แกนี่แม่พระจริงๆ นะน้ำค้าง” ลิซาทำหน้าเบ้เมื่อน้องสาวของเธอเอ่ยคล้ายไม่ตั้งใจเรื่องที่เจ้านายเก่าลากเจ้าตัวติดร่างแหไปด้วย “นี่ยังไม่พ้นเดือนเลย แกก็ลืมน้ำไอ้หมอนั้นทำให้แกเดือดร้อนขนาดไหน...ขาแกข้างหนึ่งก้าวเข้าไปอยู่ในคุกแล้วรู้ไหม”

“เลิกพูดสักที่ได้ไหม ไม่อยากฟัง” สรวงสุรงค์ทำหน้าที่เธอโตจนอายุสามสิบห้าแล้ว ลิซายังทำเหมือนเธอเป็นเด็กอมมืออยู่เหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จริงจะเลิกทำเหมือนเธอเป็นเด็กไม่รู้ความเสียที่ “พูดแต่เรื่องเดิมๆ จะเดือนหนึ่งอยู่แล้ว ไม่เบื่อหรือยัง”

“น้องสาวฉันเกือบต้องเข้าคุก ฉันจะพูดจนกว่าแกจะพูดสว่าง” ลิซากระแทกเสียง เมื่อก่อนเธอวางใจ ยอมให้สรวงสุรงค์ไปทำงานที่โรงพยาบาลเพราะคิดว่าเป็นงานมั่นคงและไม่ต้องเสี่ยงอันตราย ทว่าตั้งแต่เกิดเรื่องของอานนท์ เธอก็ไม่วางใจให้น้องสาวอยู่ที่นั่นอีกต่อไปแล้ว “รีบขยับขยาย เรื่องของนายเก่าแกยังไม่จบดี...รีบเอาตัวรอดก่อนเถอะ”

“บอกแล้วไงว่ารออีกหน่อย...”

“แกจะอยู่ที่นั่นต่อไปทำไม” ลิซากระแทกเสียงถามน้องสาวเพียงคนเดียวของเธอ เชื่อว่านอกจากเธอแล้วก็ไม่มีใครหวังโยสรวงสุรงค์เลยสักคน ดูอย่างคราวที่เกิดเรื่อง เพื่อนร่วมงานของสรวงสุรงค์ก็ไม่เคยโทร. หาเลย

สักครั้ง มีก็แต่เจ้านายคนใหม่โทร. ตามสรวงสุรางค์ให้กลับไปทำงานเท่านั้น
ที่ลิซาจำได้ และนั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมลิซาจึงยอมให้น้องสาวของเธอกลับไป
ทำงานที่นั่นอีกครั้ง “ฉันว่าแกไม่ต้องไปทำอะไรเพื่อใครแล้วละน้ำค่าง เอา
ตัวรอดก่อน”

“น้ำไม่ได้ทำอะไรผิด ทำไมต้องหนี”

“แกไม่หนี แกก็จะโดนเขาป้ายความผิดให้” ลิซาเห็นมามาก คนที่ไป
ข้องแวะกับคนชั่วส่วนใหญ่มักไม่พ้นที่จะเดือดร้อน “คราวก่อนก็หืดขึ้นคอก
กว่าจะรอดมาได้ แกเชื่อฉันสักครั้งไม่ได้หรือไงน้ำค่าง...ฉันพูดก็เพราะฉัน
รักแกละ”

“บอกแล้วว่ารอดอีกหน่อย” สรวงสุรางค์เสียงแข็ง พี่สาวเธอนี่ชอบ
พูดเรื่องเดิมๆ อยู่ได้ “บอกไปล้านครั้งแล้วว่ายังมีงานต้องจัดการ”

“เมื่อไหร่แกจะหายโง่!” ลิซาอดไม่ได้ที่จะโมโหน้องสาวของตน “ฉัน
ละไม่เข้าใจแกจริงๆ เลย จะเอาตัวเองไปเสี่ยงทำไมอีก กว่าจะรอดมาได้...”

“ถ้าฉันไม่อยู่ที่โรงพยาบาลแล้วน้ำจะไปทำอะไรกิน ให้ไปทำงานแบบ
พี่หรือไง” สรวงสุรางค์ย้อนถาม ซ้อนตาขึ้นมอง ใบหน้าของผู้ที่พยายามจะ
บังคับให้เธอลาออกจากโรงพยาบาลนั้นมันตึงขึ้นมาทันตา

“น้ำค่าง!” ลิซาเอ่ยล่อรถไฟฟัน มือเล็กของหญิงสาวนั้นกำเป็นหมัดจน
สั่นระริก เมื่อน้องสาวเอ่ยจี้ใจดำ

“หรือไม่จริงล่ะ”

“ปริญญาแกก็ตั้งสองใบ หากไม่มีปัญญาหางานดีๆ ทำก็ไปเป็นกะหรือ
ที่ร้านของฉันแล้วกัน!” เมื่อน้องสาวตีรวน ลิซาก็ไม่ใช่คนใจเย็น “งานนี้มัน
ไม่ได้สบายเหมือนงานเลขาคะ ของแกหรอก ถ้าสิ้นหนทางขนาดนั้นก็มา...แต่
อายุปุ่นนี่คงหาแขกยากหน่อย...”

“น้ำก็แค่ประชด” เมื่อลิซาเริ่มจริงจัง สรวงสุรางค์ก็รีบเบรคพี่สาว
รู้ว่าเธอนั่นแหละเป็นคนผิดที่เริ่มเรื่องนี้ “ขอโทษที่ปากเสีย...ไม่ได้ตั้งใจ”

“ที่...รู้ตัวด้วยหรือไง” ลิซายิ้มมุมปาก นึกเยาะเย้ยตัวเองมากกว่าที่

จะโกรธ เพราะน้องสาวเธอไม่ใช่คนแรกที่พูดกับเธอเช่นนี้ ถ้าว่าโกรธใหม่... ลิซาจำไม่ได้เลยสักครั้งว่าเธอโกรธสรวงสุรงค์ครั้งล่าสุดเมื่อไหร่ แต่เสียใจมันเป็นเรื่องที่ไม่ได้ เพราะถึงเธอจะเคยทำงานแบบนี้แต่เธอก็ยังเป็นคนที่พูดนี้ก็เพราะเป็นห่วงหรอก”

“รู้ค่ะ” สรวงสุรงค์เสียงอ่อย ก้มหน้าพูดด้วยสำนึกผิดเรื่องของตัวเอง ปากเสียจริงๆ “ขอเวลาอีกสักพัก...เดี๋ยวน้ำตัดสติใจเรื่องเรียนต่อได้เมื่อไหร่จะบอก”

“ไม่เรียนต่อก็ลาออกเถอะ อยู่ไปก็ไม่ได้อะไร...มีแต่จะเสีย”

“ค่ะ”

พยักหน้าแล้วสรวงสุรงค์ก็แสร้งทำเป็นสนใจเมนูอาหาร ซึ่งลิซาก็ดูออกว่านั่นคืออาการที่บอกว่าเจ้าตัวไม่อยากจะพูดเรื่องนี้อีกต่อไป จึงต้องยอมปล่อยเรื่องงานของน้องสาวไปก่อน เอาไว้มีโอกาสเหมาะๆ อีกเมื่อไหร่เธอจะพูดกับสรวงสุรงค์อีกครั้ง แต่อย่างไรก็คงไม่ปล่อยให้ทำงานที่โรงพยาบาลนั้นต่อไปเพราะไม่เห็นข้อดีอะไรเลย

สุขภาพจิตเสียแล้วยังต้องมาเลี้ยงคุณเลี้ยงตระกูลอีก...พี่สาวดีๆ ที่ไหนจะไปยอมกัน

“รีบคิด รีบตัดสติใจ...นึกถึงตัวเองด้วย” ลิซาย้ำกับน้องสาว น้ำเสียงอ่อนโยนเปี่ยมด้วยความเป็นห่วง “อย่าให้ตัวเองเดือดร้อนเหมือนที่ผ่านมาอีก คนเราเกิดคนเดียวตายคนเดียววนะน้ำค้าง”

“รู้ค่ะ”

ขนนุ่มไหลผ่านฝ่ามือแกร่งของปรกรณ์ยามที่เจ้าสัตว์เลี้ยงตัวโปรดของเขาเดินวนขนาด แกวงสะโพกไปมาพร้อมกับส่งเสียงร้องที่แสดงออกถึงความพอใจ ยามที่เจ้านายของมันขยับนิ้วเกาหลังให้

“ชอบบ้านใหม่ใหม่มาก” ปรกรณ์เอ่ยถามแมวสีเทาปลอดที่เขาเก็บมาจากข้างถนนเมื่อปีก่อน ตอนนั้นมันผอมแกร็นและตัวจิวหลิว ผิดกับตอน

นี่ที่อ้วนไม่ผิดจากลูกหมู ยิ่งพาไปทำหมันมาแล้วเรื่องลดความอ้วนก็ลืมไปได้เลย เพราะวันๆ เจ้าหมอกไม่ยอมขยับตัวทำอะไรเลย มีแต่กิน นอนและก่อกวนเขาเวลากลับมาที่บ้านนี้แหละ “รู้ไหมว่าวันนี้พ่อไปเจอใครมา...”

เหมียว...เจ้าหมอกผงกหัวขึ้นมา แต่ดวงตากลมของมันกลับหรีบรือมันยกหัวขึ้นมาส่งเสียงร้องเรียกให้ปกรณเภาคางให้ เมื่อชายหนุ่มเภาคางของมันเป็นอย่างเอาใจ เจ้าอติตแมวจรก็ทิ้งหัวลงบนหนังสือแปลเล่มหนาของเจ้านายสุดหล่อ หลับตานิ่งพร้อมส่งเสียงในคอตังครืดๆ บ่งบอกว่ามีความสุข

“ยังไม่ได้ออกเลยว่าเจอใคร” ปกรณบ่นทั้งที่ยิ้มกว้าง พูดต่อแม่เจ้าแมวอ้วนไม่ได้สนใจเรื่องที่เขายากจะเล่าเท่าไรหรอก “พ่อเจอเขาแล้วนะ น้ำค้างคนนั้นนะ...”

ครืด...เจ้าหมอกส่งเสียงในคอเบาๆ ด้วยความพอใจ

“สวยดี แต่ดูท่าเขาคงเกลียดพ่อน่าดู...” ตอนนั้นเอง เจ้าหมอกลืมตาขึ้นมาสบตากับพ่อของมันราวกับจะถามย้ำว่าเรื่องเมื่อครั้นี่พูดจริงหรือ “ไม่รู้ว่าคุณประสาทเขามากไปหรือเปล่า...แต่ถ้าไม่ชวนเขาคุยก็คงเห็นเหมือนเดิม”

เหมียว...

“ใช่ไหม...พ่อทำถูกแล้วนะ” ปกรณพูดกับลูกชายสีขาของเขาเป็นตุเป็นตะ “แต่ก็นั่นแหละ...เพิ่งเจอกันเอง คงต้องรอให้เขาเปิดใจ ให้โอกาสพ่อก่อน”

ชายหนุ่มยังพูดคุยกับลูกชายขนยาวของเขาต่ออีกครู่ใหญ่ ก่อนที่จะลุกออกจากห้องนั่งเล่นในคอนโดแห่งใหม่ของเขา แล้วย้ายตัวเองไปยังห้องนอน โดยมีเจ้าหมอกพันแข้งพันขาไปตลอดทาง มันรอจังหวะที่ปกรณผลักประตูห้องนอนให้เปิดออก แล้วรีบวิ่งแข่งหน้าชายหนุ่มขึ้นไปครองเตียงหลังใหญ่ของเขา ก่อนจะชำเลืองมองเจ้าของห้องชวนให้คิดว่ามันกำลังเหยียหยันเขาอย่างไรอย่างนั้น

“วันหลัง...ถ้ามีคนอื่นมานอนกับพ่อจะทำแบบนี้ไม่ได้นะ” เขาบอก ลูกชายขยอของตน ระหว่างที่อุ้มเจ้าแมวอ้วนไปอีกฝั่งของเตียง ทว่า เจ้าลูกชายของเขากลับไม่สนใจ มันทิ้งหัวบนผ้าห่มนุ่มก่อนจะถอนหายใจ เบาๆ แล้วหลับตาลง ไม่สนใจว่าปภรณ์จะพูดอะไรต่อไป “หมอก...พ่อพูด ไม่เคยฟังเลยนะ”

เหมียว...มันร้องแต่ก็ยังเมินเขาเหมือนเดิม เท่านั้นปภรณ์จึงเลิกสนใจ มันบ้าง เขาวางมือถือไว้บนแท่นซาร์จ ก่อนจะตลบผ้าห่มแล้วเอนกายลงนอน พยายามข่มตาหลับอยู่ครู่ใหญ่ ไ้ไปภายในห้องนอนของเขาหรือลงจนเหลือ เพียงแสงสลัวเท่านั้นเมื่อเขาสีตาคีกรั้งในเกือบชั่วโมงให้หลัง พร้อมกับ คำถามในหัวที่ว่า

ผู้หญิงอย่างสรวงสุรางค์นี่หรือจะเลวร้ายเหมือนอย่างที่ใครๆ เขาพูด กัน ผู้หญิงคนนั้นะหรือไม่มีหัวใจหัวใจ ปภรณ์มั่นใจว่าผู้หญิงที่เขาพบใน วันนี้ คนที่เขาได้เห็นแววตาของเธอ...เห็นความรู้สึกกลัวที่ซ่อนอยู่ในดวงตา คมซึ่งของหญิงสาว ไม่มีทางที่จะเป็นคนที่ไร้หัวใจได้...สรวงสุรางค์มีความรู้สึก มีหัวใจ เธอกำลังกลัวบางอย่างและใกล้จะจนตรอกเต็มที

ปภรณ์ภาวนาอย่าให้สิ่งที่เธอกำลังหวาดกลัวนั้นเป็นเขาเลย เพราะ หากเป็นอย่างนั้น งานที่พ่อของเขาฝากฝังมาคงล่มไม่เป็นท่า และทุกอย่าง ที่ปภรณ์วาดหวังไว้ก็จะล้มเหลวตามไปด้วย

“น้ำค้างนะน้ำค้าง...พี่จะทำยังไงกับเราดีนะ”

เช้าของการทำงานวันแรกของปภรณ์นั้นผ่านไปอย่าง...จะว่าอย่างไรดี ละ มันไม่ถึงกับมีปัญหาติดขัด ทว่าการที่พยาบาลสาวๆ หมุนเวียนกันเข้ามาช่วยงานเขามากเป็นพิเศษในเช้านี้ ทำให้นายแพทย์หนุ่มอดไม่ได้ที่จะรู้สึก อึดอัด แม้จะไม่ใช้คนที่โลกส่วนตัวสูง แต่โดนจู่โจมแบบนี้บ่อยๆ ปภรณ์ก็ บั่นหน้ายิ้มได้ไม่นานนัก ไหนจะงานที่ล้นมืออีก

“คุณหมอทานข้าวหรือยัง” พยาบาลที่ประจำอยู่ที่เวิร์ดกระซิบบอก

ปรกรณ์ด้วยความเป็นห่วง ซึ่งวันนี้ตั้งแต่ตีต้อจารย์มหาวิทยาลัยอย่าง
ปรกรณ์เข้ามาทำงานอย่างเป็นทางการวันแรก ตั้งแต่ต้อกบัตร์เข้างานเขายัง
ไม่ได้มีโอกาสนั่งพักเลย “เที่ยงแล้วนะคะ”

“อ้าว...เที่ยงแล้วหรือครับนี่” คนที่นั่งอยู่กั้งงานมาตลอดทั้งวันเงย
หน้าขึ้นมอง ลืมไปว่าต่อนี้เขาไม่ได้ทำงานอยู่ในโรงพยาบาลรัฐ และไม่ได้
เป็นอาจารย์หมอแล้ว ก่อนจะยิ้มอายๆ ให้พยาบาลสาวจนอีกฝ่ายอายม้วน
ไป “ผมไม่เห็นรู้ตัวเลย”

“คุณหมอหาอะไรทานก่อนสักหน่อยเถอะคะ ไม่น่าจะมีเคสด่วนเข้า
มาแล้วละ” เธอบอกพร้อมกับมีสีหน้าเห็นอกเห็นใจปรกรณ์ บวกคะแนน
ความหล่อของชายหนุ่มไปด้วยเขาจึงนำส่งสารเป็นพิเศษในสายตาของเธอ
“ถ้ามีแล้วฉันจะส่งไลน์ไปแจ้งนะคะ”

“อ้อ โอเคครับ” ผู้ที่เพิ่งได้รับมือถือเครื่องใหม่สำหรับไว้ใช้ในการ
ติดต่อเรื่องงานในโรงพยาบาลกั้มมองกระเป๋าเสื้อกาณ์ของตัวเอง รอยยิ้ม
ทรงเสน่ห์ของปรกรณ์จิตเจื่อนเมื่อจำไม่ได้ว่าเขาทิ้งมือถือเอาไว้ที่ไหนก็ไม่รู้
“อย่างนั้นผมขอตัวไปหาอะไรทานก่อนนะครับ เดี่ยวกลับมา”

“ได้เลยคะคุณหมอ” ฝ่ายนั้นยิ้มหวานหยุด ไม่สนใจแม้ว่าปรกรณ์จะ
รีบร้อนออกไปจากออร์ตเพื่อเหตุผลอื่นที่ไม่ใช่เพื่อกินข้าวอย่างที่บอกเธอ
หญิงสาวมองแผ่นหลังกว้างของปรกรณ์ตาหวานยิ้มไปกระทั่งร่างสูงนั้นลับ
สายตาไป จึงยอมละสายตาจากแผ่นหลังกว้างของ ‘หมอปิ่น’ ที่ใครๆ เขา
เรียกกัน

“คุณน้ำค้างคะ”

บาร์ริสตาในร้านกาแฟชื่อดัง่านชื่อที่เขียนไว้บนแก้วกาแฟดังๆ จนร่าง
บอบบางที่ยืนเล่นมือถือฆ่าเวลาระหว่างรอกาแฟของตนนั้นเงยหน้าขึ้นมอง
เมื่อเห็นว่ามันเป็นกาแฟที่เธอสั่งเอาไว้จริง สรวรสุรางค์จึงก้าวเข้าไปรับมา ส่ง
ยิ้มทักทายบาร์ริสตาที่คุ้นเคยกันดีด้วยเธอตีพิมพ์ร้านนี้ประจำ ก่อนจะถอย

ออกมาโดยตั้งใจจะรีบกลับไปทำงานของตนต่อ แต่ก็เข้าไปเมื่อใครบางคนหาเธอพบเสียก่อน เงาของบุรุษคนหนึ่งพาดลงมาที่ใบหน้างามของสรวงสร่างค์ก่อนแสงอวกกว้างของเขาจะกระทบตาคมของเลขาฯ สาว ทำให้สรวงสร่างค์จำต้องหยุดเท้าแล้วเงยหน้ามองว่าใครกันที่กล้ามาขวางทางเธอ

“คุณหมอ...” น้ำเสียงอ่อนหวานนั้นมีแวไม่พอใจอยู่ในที “ถ้าจะสั่งกาแฟก็ไปต่อแถวทางโน้นค่ะ”

“โธ. หาพี่หน่อยสิ พี่เอามือถือที่เราให้ไปไว้ไหนก็ไม่รู้” ปกรณ์เอ่ยปากขอร้องคนไร้หัวใจ แล้วพยายามยืมหวานให้หญิงสาวเพื่อว่าเธอจะใจอ่อนยอมช่วย

“มือถือของโรงพยาบาลนะหรือคะ” สรวงสร่างค์ค้อนชายหนุ่มพร้อมเอ่ยถาม แต่ไม่ได้ต้องการคำตอบเพราะสุดท้ายเธอก็ยอมล้วงกระเป๋าหยิบมือถือของเธอขึ้นมา “คุณหมอไปวางทิ้งไว้ที่ไหนหรือเปล่าคะ”

“ไม่ได้วางทิ้งที่ไหนเสียหน่อย แค่อืมเท่านั้น...” ปกรณ์เฉไฉ เรื่องอะไรเขาต้องบอกความจริงให้สรวงสร่างค์รู้ด้วย ที่เธอยังไม่ยอมบอกอะไรเขาเลยสักอย่าง “จำไม่ได้ว่าวางไว้ไหน...เราโธ. หาให้พี่หน่อยสิ”

“ให้ใครโธ. ก็ได้้นะ” สรวงสร่างค์กระแทกลมหายใจ ระหว่างที่เลื่อนหาเบอร์ติดต่อชายหนุ่ม เพราะเขาเพิ่งย้ายเข้ามาทำงานและไม่เคยโธ. หากันและกันแน่ๆ อีกทั้งเธอก็จำไม่ได้ว่าเธอใส่ชื่อเบอร์ติดต่อของเขาไว้ว่าอะไร... อาจจะเป็นคุณหมอปกรณ์ “สักครู่นะคะคุณหมอ เบอร์เยอะมากเลย”

“เราไม่ได้พิมพ์ชื่อพี่ว่าพี่ปณหรือ” ปกรณ์ไคร้รู้

“ไม่ทราบค่ะ” สรวงสร่างค์ตอบเสียงหัวนจัด “จำไม่ได้ว่าใส่ไว้ว่าอะไรพิมพ์ไว้หลายวันแล้ว”

“แต่พี่เพิ่งมาเมื่อวาน...”

“ฉันต้องเตรียมมือถือไว้ให้คุณหมอหลายวันแล้วค่ะ” เธอโต้กลับมาอย่างรวดเร็วพอกัน “เลยลืม”

“ใจร้ายจัง...” ปกรณ์แสร้งบ่นเบาๆ ไม่คาดหวังให้คนใจร้ายได้ยิน

หรือมีปฏิกริยาโต้ตอบอะไรกับตนจริงจัง แต่สรวงสุรางค์นั้นเป็นคนที่พักผ่อน จะตอบโต้ใครๆ อยู่ตลอดเวลา ไม่รอให้ปรกรณ์เอ่ยจบประโยค ตาคมกริบ ของเธอก็แปรเปลี่ยนมาเป็นชุ่นขวางในบัดดล โกรธเกรี้ยวได้โดยไม่ต้องใช้เวลาปรับอารมณ์เหมือนคนอื่นๆ

“ไหนคุณหมอบอกว่าทราบแล้วไงคะ เรื่องที่ฉันเป็นคนไม่ดี”

“เรื่องที่เราเป็นคนเลวนะพี่รู้...” ปกรณ์ยิ้มอ่อนโยน ชัดกับคำพูดเชือดเฉือนของเขาลิบลับ “แต่พี่ไม่สนใจ...สรุปว่าหาเบอร์ที่เจอหรือยังครับน้ำค้าง”

“เจอแล้วค่ะ” แม้อยากเคืองชายหนุ่มที่เก่งเรื่องเบี่ยงเบนความสนใจ แต่เธอก็ทำไม่ได้ จำต้องกดโทร. ออกเบอร์ของเขาแล้วยกโทรศัพท์แนบหูหวังว่าจะมีใครสักคนรับสายเธอด้วยโทรศัพท์มือถือของปกรณ์...หว่าเสียงเรียกขานนั้นดังอยู่ใกล้เหลือเกิน หญิงสาวหันซ้ายหันขวาเพื่อให้แน่ใจว่าเธอไม่ได้หูผาดไป ก่อนจะอ้าปากค้างเมื่อร่างสูงที่ขอร้องให้เธอโทร. หามือถือของเขานั้นล้วงกระเป๋าหลังของกางเกงสแล็กใต้เสื้อกาวน์ ก่อนยกมือถือซึ่งเธอเพิ่งมอบให้เขาเมื่อวานขึ้นมาโบกไปมาเบาๆ แล้วยิ้มเหยย

“พี่สิม...ที่แท้ก็ใส่กระเป๋ากางเกงเอาไว้”

“คุณหมอ!” จากเพียงรำคาญ สรวงสุรางค์ซึกจะโกรธชายหนุ่มขึ้นมาจริงๆ ก็ตอนนี้ นี่เขาว่างมากหรือไงถึงได้มาก่อกวน ทำให้เธอเสียเวลาเล่นอย่างนี้...ตอนนี้เขาควรจะหัวหมุนอยู่ในวอร์ดไม่ใช่หรือไง

“คุณน้ำค้างหรือเปล่าครับ”

เสียงเรียกจากบุคคลที่สรวงสุรางค์รู้จักคุ้นเคยแต่จำไม่ได้ว่าเป็นเสียงของใครนั้นดึงความสนใจของหญิงสาว ทำให้เธอจำต้องละความสนใจจากปกรณ์ไปที่ชายหนุ่มอีกคน รอยยิ้มเก๋ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของสรวงสุรางค์ หลังพบว่าใครคือบุคคลที่เอ่ยทักเธออย่างลั้งเล และเมื่อร่างบบบางหมุนตัวไปหาเขาเต็มตัว ฝ่ายนั้นก็ฉีกยิ้มกว้างส่งให้ พร้อมกับคำพูดที่แสดงถึงความโล่งใจ

“น้ำค้างจริงๆ ด้วย”

“ไม่...มาทำอะไรที่นี่” สรวงสุรางค์เกือบจะก้าวเข้าไปกอดทักทาย เพื่อนเก่าที่ไม่ได้พบกันมาร่วมสิบปีของตนแล้วหากไม่รับรู้ถึงดวงตาคมกริบ ของปรกรณ์ที่จับจ้องเธอและภาคภูมิอยู่ตลอดเวลา และสรวงสุรางค์ก็มั่นใจ ว่าปรกรณ์คงตั้งใจที่จะจับตาดูเธอไปตลอดนั่นแหละ อย่างน้อยก็จนกว่าเขา จะได้สิ่งที่เขาต้องการ...ซึ่งสรวงสุรางค์ไม่มีทางให้เขาได้สบายๆ “ป่วย หรือ”

“อืม...” ภาคภูมิมองชายหนุ่มหน้าหล่อที่มองปราดเดียวก็รู้ว่าชายคน นั้นมีอาชีพอะไรเนื่องจากเสื้อกาวน์บนกาย แต่เขาก็เหลือบมองชายคนนั้น เพียงเสี้ยววินาที ด้วยยังคำนึงถึงมารยาท แล้วทำที่เป็นกลับมาสนใจถามไถ่ สารทุกข์สุกดิบเพื่อนเก่าของตน “มาตรวจร่างกายนะ...น้ำค้ำล่ะมาทำอะไร ที่นี่”

“เราทำงานที่นี่มาหลายปีแล้ว” สรวงสุรางค์สืมรักษาหน้ากากเอ็นซา ของตนไว้เพราะอีกฝ่ายคือภาคภูมิ ดวงตาที่เธอมองเพื่อนนั้นเปล่งประกาย ฉายแววสนุกสนานออกมาให้เห็น และนั่นไม่อาจรอดตาคมกริบของปรกรณ์ ได้ “มีอะไรให้เราช่วยไหมไม่...หรือว่าตรวจเสร็จแล้ว”

“เรียบร้อยแล้วละ” ชายหนุ่มยิ้ม เหลือบมองดวงหน้าคมที่ลอยอยู่ เหนือไหล่ของสรวงสุรางค์ พร้อมกับมีสีหน้ากระอักกระอ่วนคล้ายกำลัง พยายามส่งสัญญาณบอกสรวงสุรางค์ให้ช่วยทำลายความตึงเครียดที่เกิดจาก ตาคมๆ ของปรกรณ์ที่ “กำลังจะกลับ...แต่เห็นน้ำค้ำก่อน ตอนแรกไม่แน่ใจ เท้าไหน...น้ำค้ำสวยขึ้นเยอะเลย เราเลยต้องยืนมองอยู่นานกว่าจะกล้า มาทัก”

“เราก็เหมือนเดิมแหละ” สรวงสุรางค์เกือบจะหลุดหัวเราะออกมากับ คำชมของเพื่อน ทว่าเมื่อตระหนักได้ว่าปรกรณ์ยังอยู่ตรงนี้กับเธอและภาคภูมิ ด้วย หญิงสาวจึงต้องสะกดอารมณ์ของตัวเองแล้วพยายามรักษาหน้ากาก เอ็นซาของเธอเอาไว้อย่างสุดความสามารถ ก่อนจะหันมาแนะนำปรกรณ์ให้ ภาคภูมิได้รู้จัก เพราะคุณหมอหนุ่มนั้นยังไม่มีความที่ขยับตัวหนีไปไหน “นี่

คุณหมอปกรณ์ คุณหมอคะ...นี่ไม่ใช่ เพื่อนของฉันเอง”

“สวัสดิ์ครับ” ปกรณ์ยกมือไหว้เพื่อนของสรวงสุรงค์ก่อนอย่าง
ไม่ถือตัว แต่ส่งสายตาคาดโทษไปให้หญิงสาว หลังได้ยินสรรพนามที่เธอ
ใช้เรียกเขา...ก็เขابอกให้เรียกว่าพี่ป็น จำไม่ได้หรือไง

“หวัดดีครับหมอ” ภาควุฒินั้นคิดไปไกลแล้วว่าชายหนุ่มกับเพื่อนของ
เขานั้นคงไม่ได้เป็นแค่เพียงเพื่อนร่วมงานทั่วไป แต่ก็เลือกที่จะไม่พูดอะไร
เพราะไม่ใช่เรื่องของตน

“ถ้าเป็นเพื่อนของน้ำค้างก็เรียกว่าพี่ป็นเฉยๆ เถอะ” คำพูดเพียง
เท่านั้นก็ยืนยันให้ภาควุฒินั้นใจได้แล้วว่าสิ่งที่เขาคิดไว้ก่อนหน้านั้นมีมูล
“อย่าดื้อเหมือนคนนี่เลย”

คนหนึ่งที่ปกรณ์หมายถึงนั้นอดไม่ได้ที่จะค้อนร่างสูงในชุดกาวัน ก่อน
จะถลึงตาใส่เขาอย่างโมโหระคนคาดไม่ถึงเมื่อจู่ๆ ปกรณ์ก็ยื่นมือมาฉวยแก้ว
กาแฟของเธอไปต่อหน้าต่อตา

“คุณหมอคะ...”

“แก้วนี้พี่ขอแล้วกัน จะหมดเวลาพักแล้ว” ปกรณ์ไม่ได้ต้องการขอ
กาแฟของสรวงสุรงค์หรอก เพราะเขาฉวยมันไปจากเธอเรียบร้อยแล้ว เขา
พูดเพื่อที่จะทำให้เธอว่าเขาไม่ได้ก็เท่านั้น “เราอยู่กับเพื่อนไปเถอะ ไปก่อน
นะไม้”

“หวัดดีครับพี่” ภาควุฒิรีบยกมือไหว้ร่างสูง สบตากับปกรณ์ที่รับไหว้
เร็วๆ ก่อนจะหมุนตัวเดินออกไปด้วยความรวดเร็ว เขาสับสนและงุนงง
เล็กน้อยพลางคิดในใจว่าที่ตอนที่ยังไม่ได้แนะนำตัวไม่เห็นรีบร้อนกลับไป
ทำงาน...พอสรวงสุรงค์แนะนำว่าเขาเป็นเพื่อนกับเธอ ปกรณ์กลับยอมผละ
ไปง่าย ๆ อย่างนั้น

“แฟนเธอ?”

“บ้า!” สรวงสุรงค์ตาโตประหนึ่งภาควุฒินั้นเป็นภูตผี ทั้งที่เขาเพียง
ถามว่าเธอและปกรณ์นั้นเป็นคนรักกันหรือไม่เท่านั้น ก่อนจะรีบร้อนแก้ตัว

ด้วยน้ำเสียงชวนให้คนฟังสงสัย “ฉันนี่แหละจะเป็นแฟนหมอบีน...เขาเพิ่งมาทำงานที่นั่นแรกนะ ฟงแฟนอะไรล่ะ”

“คนเพิ่งเจอกันเขาเรียกกันว่าพี่ป็นหรือ” ภาคภูมิยังสงสัย ด้วยไม่เคยเรียกคนที่เพิ่งพบกันในวันแรกว่าพี่เลยสักคน

“ฉันไม่ได้เรียกเขาว่าพี่ป็นเสียหน่อย” สรวงสุรงค์กลอกตา ไม่ว่าจะกี่ยี่สิบปีเพื่อนก็ยังเป็นเพื่อนอยู่วันยังค่ำ “สรุปว่าแค่มาตรวจร่างกายใช้ไหมวันนี้”

“ใช่ น้ำค้างไม่วางใช้ไหมวันนี้” ภาคภูมิพอจะเข้าใจว่าเพื่อนของตนยังอยู่ในเวลาทำงาน เพราะสรวงสุรงค์นั้นมองซ้ายขวาวอย่างระแวงอยู่ตลอดเวลาที่พูดคุยกับเขา ก่อนจะเสนอ “เอาไว้นัดกันนอกรอบนะ ไม่เจอกันนาน...มีเรื่องจะคุยเยอะเลย”

“ไม่คุยเรื่องผู้ชายนะ เพราะเราแพ้ไม่อยู่ดี”

เรื่องที่ภาคภูมิเป็นเกย์นั้นไม่ใช่ความลับอะไร เพื่อนของเขาต่างรู้กันทั่วซึ่งรวมไปถึงสรวงสุรงค์ด้วย แม้สมัยเรียนด้วยกันเขาจะไม่ได้เปิดตัวอย่างเป็นทางการเหมือนตอนนี้แต่สรวงสุรงค์ก็รู้

จึงหะที่ภาคภูมิกำลังคิดถึงเรื่องเก่าอยู่นั่นเอง สรวงสุรงค์ก็ปลดล็อกมือถือ เตรียมพร้อมที่จะแลกเปลี่ยนเบอร์ติดต่อกับเพื่อนของตน “เราขอเบอร์ไม่หน่อยได้ไหม”

“ได้สิ”

ภาคภูมิรับมือถือจากสรวงสุรงค์มากดเบอร์ติดต่อกับตนเองไป โดยไม่มีเวลาได้ทันสังเกตเลยว่าด้านหลังของตนมีร่างสูงของผู้ชายอีกคนหนึ่งเดินตรงมาทางเขาและสรวงสุรงค์ ฝ่ายหลังเองก็ตื่นต้นกับการพบเพื่อนเก่ามากเกินไปจึงไม่เฉลียวใจพอกัน กระทั่งชายผู้นั้นเดินชนไหล่บอบบางของเธอ แต่ไม่รุนแรง เพียงเพื่อต้องการเรียกร้องความสนใจจากหญิงสาวเท่านั้น

“อู๊ย ขอโทษค่ะ” รู้ว่าตนไม่ได้เป็นคนผิด แต่เมื่ออยู่ในที่ทำงาน สรวงสุรงค์ก็รู้ดีว่าเธอต้องวางตัวเช่นไร

ทว่าริมฝีปากงามของสรวงสุรางค์อำค้ำด้วยความตกตะลึงและคาดไม่ถึง เมื่อเงยหน้ามาเห็นใบหน้าที่ของคนที่แสรังเดินมาชนเธอเต็มตา ดวงตากกลมของหญิงสาวไหวระริกด้วยความลัสนและหวาดกลัว แต่ก็เพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้นเมื่อหญิงสาวตระหนักได้ว่าชายผู้นี้ไม่ใช่คนที่เธอคิด ลมหายใจหอบกระชั้นเพราะความพรันพรั่งเมื่อครู่ก็ดีขึ้น แต่กลับเป็นฝ่ายนั้นที่ยิ้มกว้างชวนชนลุกกลับมาให้เธอ

“ไม่เป็นไรครับ ผมเองต่างหากที่ผิด...” ปากของมนัสนั้นมีรอยยิ้มกว้างประดับอยู่ แต่ประกายกล้าในดวงตาของเขานั้นกลับมีแววสนใจราวกับว่าเขามีความสุขที่ทำให้สรวงสุรางค์ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อได้อย่างไรอย่างนั้น “เราเคยรู้จักกันมาก่อนไหมครับ หน้าคุณคุ้นมากเลย”

“มะ...ไม่ค่ะ” สรวงสุรางค์แทบไม่ต้องคิดเมื่อตอบคำถามนั้น ใบหน้าของผู้ชายคนนั้นเหมือนใครบางคนที่เขาเคยรู้จักก็จริง แต่เขาไม่มีทางเป็นคนคนเดียวกันแน่ เพราะอาณัติไม่มีทางมาอยู่ที่นี้ได้ เขาอยู่ในคุกกำลังชดใช้ความผิดของตัวเองอยู่

“แน่ใจหรือครับ” มนัสไม่มีที่ท่าว่าจะปล่อยสรวงสุรางค์ไปง่ายๆ เขาโน้มตัวจนใบหน้าลงมาอยู่ระดับเดียวกับกับใบหน้านางที่มีร่องรอยตระหนกให้เห็น แม้เธอจะพยายามข่มมันไว้สุดความสามารถก็ตาม “เพราะผมมีความรู้สึกเหมือนว่าเราเคยเจอกันมาก่อนอย่างไรอย่างนั้น”

“ไม่ค่ะ” สรวงสุรางค์เหลือบตาขึ้นสบตาคมของชายหนุ่ม เม้มปากแน่นเมื่อรู้ตัวว่ากำลังโดนอีกฝ่ายคุกคาม และไม่ใช่ในทางที่ดี “ฉันไม่ใช่คนความจำสั้น...เราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน”

“อ่า...” มนัสยืดตัวขึ้น ผละออกจากใบหน้านางของอดีตเลขาฯ พี่ชายตน ทว่าตาคมกริบยังไม่ยอมคลาดไปไหน ยังคงตรึงอยู่ที่ดวงหน้าเย่อหยิ่งทำทนายให้ใครๆ เอาชนะอยู่ตามเดิม “อย่างนี้นี่เอง...ถ้าอย่างนั้นให้ผมแก้ไขเรื่องนั้นเองนะครับ”

เขาเอ่ยพลางล้วงกระเป๋าในด้านในของเสื้อตัวนอก หยิบนามบัตรส่งให้

คนหน้าคมที่ประกาศความเป็นอริผ่านแวตาดูและใบหน้าที่ทำให้รู้ว่าเธอไม่ใช่ใคร
อยากผูกมิตรกับเขาเหมือนอย่างที่ทำกับชายอีกคน แต่มนัสไม่สนใจ...เขา
ไม่สนใจอยู่แล้วว่าสรรงสุรงค์ต้องการหรือไม่ต้องการอะไร ตอนนั้นเธอมีสิ่ง
ที่เขาต้องการอยู่ในมือ...สิ่งที่เขาจะต้องทำก็เพียงเอาเธอมาเป็นของเขา ก่อน
ที่คนอื่นจะได้ไปก็เท่านั้น

“นี่ครับ นามบัตรของผม”

สรรงสุรงค์ลุ่มตามองชื่อบนบัตรเล็กๆ ในมือของชายแปลกหน้า
ก่อนที่จะรับมาถือไว้ ชื่อมนัส นามสกุลอรียศักดิ์ ไม่คุ้นในความทรงจำของ
สรรงสุรงค์แม้แต่นิด ขนาดพยายามคิดว่าเธอเคยได้ยินนามสกุลนี้มาก่อน
หรือไม่ก็คิดไม่ออก หญิงสาวจึงเพียงยิ้มนิดๆ ส่งให้มนัส

“น้ำค้าง...แฟนเกมองตาเขียวมาแต่ไกลแล้ว” ภาคภูมิซึ่งยืนอยู่ใน
ตำแหน่งที่มองเห็นปรกรณ์ได้นั้นยอมเสียมารยาท สะกิดเพื่อนอีกๆ เพื่อเตือน
ว่ามีคนหึ่งหวงอยู่ แม้ว่าหญิงสาวจะยื่นกระดาษเป็นมันเป็นเหมาะว่าเธอและ
ปรกรณ์ไม่ได้เป็นอะไรกันก็ตาม “คนหล่อหึ่งโหด”

“หึ่งบ้านแกนะสิ” สรรงสุรงค์แยกเขี้ยวใส่เพื่อน ทว่าไม่ลังเลที่จะ
หมุนตัวเพื่อก้าวไปหาปรกรณ์ เธอไม่แม้แต่จะเอ่ยลามนัสด้วยซ้ำ ใช้ปรกรณ์
เป็นข้ออ้างเลี่ยงความอึดอัดที่เกิดจากสายตาของมนัส เธอไม่ลืมรับมือถือ
คืนมาจากภาคภูมิและเอ่ยลาเพื่อน “ไปก่อนละ เดี่ยวโทร. หา”

“โอเค”

มนัสยิ้มกริ่มเมื่อมองตามแผ่นหลังของสรรงสุรงค์ที่รีบร้อนเดินไปหา
นายแพทย์หนุ่ม ซึ่งเพื่อนของเจ้าหล่อนก็ได้บอกถึงเตือนเขาหลายๆ แล้วว่า
ชายคนนั้นมีความสัมพันธ์เช่นไรกับสรรงสุรงค์ ทว่ามนัสไม่สนใจเรื่องนั้น
เขาไม่แคร์ว่าหญิงสาวเป็นคนรักของคุณหมอคนไหนในโรงพยาบาล วันนี้
ที่เขามาเพียงเพื่อต้องการเห็นหน้าผู้หญิงที่อานนท์เตือนว่าหล่อนร้ายกาจ
หนักหนาเท่านั้น

แต่ผู้หญิงที่วิ่งหนีเขาทันทีที่มีโอกาสที่เขาเพิ่งพบนี้ ดูไม่เหมือนคนร้ายกาจจนกลายเป็นหญิงพิชิตได้เลย แต่เขาก็ไม่วางใจหรอก เขาเองก็ไม่ใช่คนที่จะไว้ใจใครง่าย ๆ เหมือนกัน

“คุณมนัส...สนใจน้ำค้างหรือครับ”

น้ำเสียงเกรงอกเกรงใจของชายหนุ่มคนที่ยืนอยู่ไม่ไกลนั้นทำให้มนัสจำต้องหันมาสบตากับเขา ปากหนาขยับเป็นรอยยิ้มเมื่อสัมผัสได้ถึงสะพานไมตรีที่อีกฝ่ายทอดมาให้

“ขอโทษนะครับที่เสียมารยาท ผมเห็นชื่อของคุณบนนามบัตร...ก็เลย...”

“ไม่ใช่อย่างที่คิด...เอ่อ...”

“ภาคภูมิครับ” ภาคภูมิรีบแนะนำตัว ด้วยหวังหวานเสนห์แก่ชายตรงหน้า แม้จะไม่มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่ามนัสเป็นแบบเดียวกับเขาหรือไม่ แต่ของแบบนี้ก็เชื่อว่าพิสูจน์ไม่ได้นี่นา “เรียกไม่เฉยๆ ก็ได้ เป็นเพื่อนกับน้ำค้างครับ”

“คุณไม้” มนัสรับไมตรีจากภาคภูมิอย่างไม่ลังเล พร้อมยิ้มกริ่มส่งให้อีกฝ่ายอย่างมีความหมาย “ผมไม่ได้คิดอะไรกับเพื่อนของคุณหรอกครับ เพียงแต่อยากรู้จักเท่านั้น”

“อ้อ...อย่างนั้นเองหรือครับ” ภาคภูมิพยักหน้ารับรู้เบาๆ แต่ยังไม่ปักใจเชื่อจนมนัสต้องให้เหตุผลเพื่อล้าทับ

“ผมได้ยินชื่อเสียงของคุณสรรงสรรงศ์มามาก เขาพูดกันว่าเธอทำงานเก่ง” เขาเว้นวรรคเพียงเพื่อสบตากับภาคภูมิ ก่อนพูดต่อด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี “เลยอยากร่วมงานด้วยเท่านั้นเองครับ”

“แบบนี้เอง” ภาคภูมิมิยินดีอย่างบอกไม่ถูกกับคำตอบของมนัส ประกายความหวังในหัวใจเขาปะทุประหนึ่งดอกไม้ไฟหลังได้รับคำยืนยันว่าชายหนุ่มไม่ได้คิดอะไรเกินเลยกับเพื่อนของตน “แต่น้ำค้างก็ทำงานเก่งจริงๆ นั่นแหละครับ”

“คุณไม่ว่างไหมครับวันนี้” มนัสเลิกสนใจเรื่องของสรวงสุรางค์ คิดว่าหากพูดแต่เรื่องของหญิงสาวเพียงคนเดียวคงไม่พ้นที่จะแสดงพิรุณให้คนรอบตัวของสรวงสุรางค์เห็น และหญิงสาวอาจจะไหวตัวได้ทันก่อนที่เขาจะหลอกล่อให้เธอมอบสิ่งที่ต้องการให้เขา

“ว่างครับ”

“นั่นไปหาอะไรทานเป็นเพื่อนผมได้ไหมครับ” มนัสชักชวนภาคภูมิ รู้ดีว่าประกายยินดีของอีกฝ่ายเกิดขึ้นจากอะไร “ผมเพิ่งกลับมาเมืองไทยได้ไม่กี่วัน คุณไม่ว่างพาผมเที่ยวได้ไหมครับ”

“ได้สิครับ” ภาคภูมิผงกหัวรับคำชวนของมนัสอย่างไม่ลังเล ยิ้มกว้างของเขานั้นบอกอะไรหลาย ๆ อย่างให้มนัสได้รับรู้ แต่เขาก็ไม่ได้รังเกียจที่จะรับไมตรีและสิ่งอื่นๆ ที่จะตามมาหลังจากนี้เลยสักนิด

ก่อนที่เขาและภาคภูมิจะเดินออกมาจากตรงนั้น มนัสก็ไม่วายเสียมองไปยังทิศทางที่สรวงสุรางค์เดินไป เขาสบตากับตาคมกริบของชายในเสื้อกาวน์ที่เขาเชื่อว่าเป็นคนรักของสรวงสุรางค์แวบหนึ่งก่อนยิ้มมุมปากส่งให้ฝ่ายนั้น รับรู้ถึงการตักเตือนผ่านตาคมของคุณหมอหนุ่ม แต่นั่นก็ไม่ทำให้มนัสเกรงกลัวอะไร เขาเพียงไหวไหล่ให้ตาขุนเขี้ยวของคนที่ยืนชื่อว่าเป็นคนรักของสรวงสุรางค์อย่างไม่สนใจกึ่งทำท่ายอหิวในที่ พลังคิดว่าหากหมอคณันรู้ว่าเขากำลังจะทำอะไรกับคนรักของเขาหลังจากนี้ มนัสมั่นใจว่าเขาคงไม่ได้รับเพียงตาขุนขวางเช่นนี้หรอก

๓

เข้าที่...เข้าทาง

เจลล้างมือถูกกดลงบนฝ่ามือหนาของปกรณัจจนพูน...ระหว่างที่เขา ยืนหนึ่ง มองหน้างามของคนที่กำลังเดินเข้ามาใกล้อย่างรอคอย สีหน้า ราบเรียบของนายแพทย์หนุ่มบอกว่าเขากำลังรู้สึกอะไรอยู่ไม่ได้มากนัก ทว่า พอสำรวจสุรางค์เดินมาหยุดตรงหน้า แล้วเลิกคิ้วใส่เขาเหมือนจะถาม ปกรณัจ ก็ถือวิสาสะฉวยมืองามของเลขาฯ ผอ. ไว้แล้วลูบเจลล้างมือบนมือเล็กๆ ของสุรางค์ ประหนึ่งว่าหญิงสาวนั้นเพิ่งจับเชื้อโรคมาอย่างไรอย่างนั้น ทำให้คนที่โดนจุ่มตาโต พยายามดึงมือออกมาจากอุ้งมือแกร่งพัลวัน

“คุณหมอทำอะไรคะนั้น”

“ก็ล้างมือให้เราไง” ปกรณัจตอบนิ่งๆ สีหน้าเขายังคงราบเรียบอยู่อย่าง ไม่รู้ร้อนรู้หนาว แม้จะโดนจ้องโดยสายตาของหมอและพยาบาลหลายคน ที่ เดินผ่านทั้งคู่ไปก็ตาม ยิ่งเวลาพักเที่ยงเช่นนี้คนจึงเยอะเป็นพิเศษ “ทีหลัง อย่าจับอะไรสัมผัสสัมผัสหัวใหม่ มือคนอื่นเขาแตะอะไรมาก่อนเขาก็ไม่รู้...ป่วย มาจะลำบาก”

“ฉันไม่ป่วยง่ายขนาดนั้นหรอกค่ะคุณหมอ” สุรางค์สุรางค์พยายามดึง

มือของเธอคืนมา แต่ครั้งนี้สำเร็จเพราะว่าปรกณียอมปล่อย แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะลดโทษที่เขาเตะอั้งเธอลงให้ “แล้วอย่ามาทำรุ่มร่ามกับฉันอีกนะคะ ฉันไม่ชอบ”

“พี่แค่ทำความสะอาดมือให้เราเท่านั้น” ปกรณดีหันหน้าชื่อ กะพริบตาปริบๆ ตอนสายตาคาดโทษของสรวงสุรงค์จ้องมา “เราเที่ยวไปจับมือคนอื่นไปทั่วก็ต้องโดนอย่างนี้แหละ สม”

“เอ๊ะ ฉันจับมือใครที่ไหนคะ” สรวงสุรงค์ถามเสียงห้วน มันใจว่าเมื่อครู่นี้เธอยังไม่ทันได้จับมือใครทั้งนั้น...แค่นิ้วมือไปปรับนามบัตรจากชายที่ชื่อมนัสกีเท่านั้น “คุณหมอลอกเตะอั้งฉันก็ยอมรับมาเถอะค่ะ”

“พี่ไม่ได้หลอกสักหน่อย” ปกรณดีแก้ตัวอูบอิบ ทำให้หญิงสาวคันไม้คันมืออยากจะทำงานเขาขึ้นมาติดหมัด แต่ติดเพียงว่าชายหนุ่มเป็นลูกของเจ้านายเธอ “ยังไม่ได้พูดอะไรเลยนะตอนล้างมือให้เรา”

“ถ้าคุณหมอยากจะทำเรื่องแบบนี้ต่อไปก็เชิญเถอะค่ะ” สรวงสุรงค์ถอนหายใจแรง จ้องหน้าคดมกายของนายแพทย์หนุ่มเซมิง “แต่คราวหน้าถ้าคุณหมเตะตัวฉัน ฉันจะต่อให้คุณหมอื่ให้ค่ะ”

“ซูพี่เหรออ”

“ไม่ได้ซูค่ะ” สรวงสุรงค์บอกอย่างเขินเขี้ยว ว่าจ๋าจะปล่อยหมัดใส่หน้าหล่อของปรกณียู่อมร่อ ถ้าไม่มีสายเรียกเข้าจากเด่นชัยเสียก่อน “แต่ฉันจะทำจริงๆ ถ้าคุณหมอยากชกใส่ฉันไม่เลิก”

“ไม่ได้ชกขอ เขาเรียกจิบ”

“ก็ไม่ต้องมาจิบ” หญิงสาวแยกเขี้ยวซู “ไม่ต้องมายุ่ง อยู่ใครอยู่มัน...ไม่อย่างนั้นฉันจะบอกเรื่องนี้กับผอ.”

“พูดแบบนี้ซูแล้วนะ” ปกรณดีหรีตา บอกเด็กปากร้ายที่เอาแต่ซูเขาฟอๆ ว่าจะต่ออย่างนั้น จะฟ้องพ่อเขาอย่างนี้ “คิดเหรว่าพี่จะกลัว”

“ถ้าอย่างนั้นฉันจะแจ้งเอชอาร์ว่าคุณหมอลวนลามฉันในที่ทำงาน!” สรวงสุรงค์ตาขวาง มันใจว่าเหตุผลนี้ต่อให้เป็นปรกณดีก็ต้องยอมถอย “ฉัน

พูดจริงทำจริงนะคะ”

“ใจร้าย...” ปกธณ์ครางอ้อย ยังไม่เชื่ออยู่ดีว่าสรวงสุรางค์จะทำได้
ที่ซู ซึ่งเขาก็บอกไม่ได้เหมือนกันว่าเขาเอาอะไรมามันใจในตัวหญิงสาว...
ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าสรวงสุรางค์น่าจะร้ายกาจเกินรับมือ

“ช่วยไม่ได้นี่คะ คุณหมอวนหาที่เอง”

“วนรักจะน้ำค้ำ” นายแพทย์หนุ่มยิ้มกริ่มอย่างกวนประสาท “พินะ
วนรัก...ไม่ได้วนหาที่”

“โรคจิต!”

ป้ายชื่อบนโต๊ะทำงานในห้องผู้อำนวยการของโรงพยาบาลเลิควิชาญ-
เวชนั้นถูกขยับไปวางชิดขอบโต๊ะ เพื่อเพิ่มพื้นที่ใช้สอยบนโต๊ะทำงานใหญ่
เด่นชัยคิดกระทั่งจะนำป้ายที่วางนั้นไปวางที่อื่นด้วยซ้ำหากว่าอินเตอร์คอม
บนโต๊ะของเขาไม่ดังขึ้นมาขัดจังหวะเสียก่อน

ป้ายชื่อที่วางนั้นถูกสลับเปลี่ยนเช่นเดียวกับชื่อบนประตูกระจก
ด้านนอก อีกทั้งร่างสูงของคนที่นั่งประจำโต๊ะทำงานตัวใหญ่อีกไม่ใช่อานนท์
ผู้อำนวยการคนเดิมที่ดูแลโรงพยาบาลมาตลอดหลายปี แต่เป็นร่างสูงที่
เปี่ยมไปด้วยคุณวุฒิของนายแพทย์เด่นชัย ทรัพย์รักษ์

“มีอะไรหรือน้ำค้ำ...”

“เอกสารการประชุมเตรียมเรียบร้อยแล้วนะคะ คุณหมออยากตรวจ
ดูก่อนไหมคะ”

ข้อหนึ่งที่สรวงสุรางค์เห็นหลังจากทำงานกับเด่นชัยที่แตกต่างจาก
ตอนที่เธอทำงานกับอานนท์นั่นคือ คุณหมอเด่นชัยจะละเอียดและชอบที่จะ
ตรวจสอบเอกสารทุกอย่างด้วยตัวเองก่อนทุกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อย
เพียงใดก็ตาม

จะเพราะกลัวประวัติศาสตร์จะซ้ำรอยผอ. คนเดิมหรือไม่อย่างไร
สรวงสุรางค์ก็ไม่แน่ใจ

“เอาเข้ามาสิ” ว่าแล้วเด่นชัยก็ยกมือจากปุ่มสี่เหลี่ยม ดัดสายอินเตอร์คอมเรียบร้อย ไม่นานร่างงามที่อยู่ในชุดกระโปรงเข้ารูปก็ปรากฏกายพร้อม กับเอกสารการประชุม สรวรสรวรงค์ขยับเข้าใกล้โต๊ะตัวใหญ่ก้ำวหนึ่ง วางเอกสารแล้วก็รื้อรับคำสั่งจากเจ้านายคนใหม่ของตน ไม่ได้ขยับไปไหนพร้อม ลังเกตสีหน้าของคนที่กำลังพลิกเอกสารอ่าน เห็นแววเบื้องหน้าบนหน้าของ เด่นชัย แม้จะสงสัยว่าอะไรทำให้ผู้เป็นนายของเธอเบียดตั้งแต่เช้า แต่กระนั้น สรวรสรวรงค์ก็ไม่ยอมลดการระวังตัวของตนเองลงอย่างคนที่ไม่เคยไว้ใจใคร นอกจากตัวเอง เก็บความสงสัยไว้กับตัวไม่ยอมเอ่ยถามเด่นชัย

“นัดประชุมไว้พรุ่งนี้ใช่ไหม” เด่นชัยทำลายความเงียบด้วยการถาม ถึงตารางการประชุม ทุกวันนี้เขาเข้าประชุมมากกว่าลวดตรวจคนใช้เสียอีก จึง จำไม่ค่อยได้ว่าประชุมอะไรตอนไหน เว้นแต่สรวรสรวรงค์จะมากระซิบเตือน

“ใช่ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้า มุมปากขยับเป็นรอยยิ้มเล็กๆ ให้เจ้านาย คนใหม่ของตน ก่อนจะต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อเด่นชัยโยนแฟ้มเล่มหนาลงบน โต๊ะทำงานตรงหน้าจนส่งเสียงดังโครม เธอจึงอ้อมแอ้มถามเสียงเบา “เอ่อ... ข้อมูลในแฟ้มผิดหรือคะคุณหมอ”

“เปล่าหรอก” เด่นชัยสายตาระยะ ถอนหายใจแล้วเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ เงยหน้ามองร่างระหงด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก จนสรวรสรวรงค์ต้องกลืนน้ำลาย หนึ่งดๆ ลงคอ “ผมแค่สงสัย...ผมถามอะไรคุณนิดหน่อยได้ไหมน้ำค้ำง”

“ได้ค่ะคุณหมอ” หญิงสาวพยักหน้า ไม่ได้รู้สึกอะไรที่เด่นชัยเรียกเธอ ด้วยชื่อเล่น คงเพราะชื่อสรวรสรวรงค์นั้นก็ไม่น่าเป็นที่นิยมของคนในโรงพยาบาล ส่วนใหญ่ก็เรียกเธอว่าน้ำค้ำงหรือไม่ก็กระแหนะกระแหนะเธอด้วยการเรียก เธอโดยใช้ตำแหน่งงานกันทั้งนั้น มักเอ่ยก่อนแคะว่าคุณเลขาฯ อย่างนั้น... คุณเลขาฯ อย่างนี้ ซึ่งสรรพนามอันหลังนั้นทำให้สรวรสรวรงค์อยากจะหัน กลับไปต่อ่ยคนพูดทุกที

“ผมอยากรู้...” เสียงหัวนั้นฟังดูเจ้าเล่ห์ ทำให้สรวรสรวรงค์ต้องเพิ่ม การระมัดระวังตัวของตนเองขึ้นอีกชั้นในทันที “ทำไมไม่ใครๆ ถึงได้อยากแย่ง

เลขาฯ ของผมกันนะคะ”

“คะ?” สรวงสุรางค์ทำหน้าเหลือ ตามเด่นชัยไม่ทันเป็นครั้งแรกตั้งแต่ทำงานร่วมกันมานับเดือน “ใครกันคะ คิดจะยื้อแย่งฉัน...คุณหมอคงเข้าใจผิด”

“ตั้งแต่คุณกลับมาทำงานให้ผม เอชอาร์ของโรงพยาบาลบอกผมว่ามีคนติดต่อมาขอร่วมงานกับคุณกันจ้าละหวั่น...วันก่อนก็คนหนึ่ง ชื่อมันส์... รู้จักหรือเปล่า”

“เพิ่งเจอเมื่อวันก่อนคะคุณหมอ เขาเดินมาชน...กึ่งนามบัตรไว้ให้” เสียงหวานนั้นฟังดูไม่แน่ใจ ไม่ได้บอกว่านามบัตรใบนั้นเปื้อยยุ่ยเพราะเจลล้างมือของปรกรณ์ไปเรียบร้อยแล้วในวันเดียวกับที่ได้รับมา

และการไม่พูดของเธอพลอยทำให้ตาคมกริบของผู้ที่ผ่านโลกมามาก นั้นตัวดีซึ่งมองดวงหน้างามของเลขาฯ สาวในฉบับปล้น กระทั่งสรวงสุรางค์ต้องอ้อมแอ้มบอกเจ้านายด้วยความยำเกรง “แต่ฉันไม่คิดจะย้ายงานเร็วๆ นี้หรอกคะ ถ้าคุณหมอไม่ไล่ฉันออกเสียก่อน” ประโยคหลังนั้นสรวงสุรางค์เอ่ยด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ หวังว่าอารมณ์ขันของเธอจะทำให้บรรยากาศน่าอึดอัดในห้องนั้นดีขึ้นได้บ้างสักนิด

“ผมไม่ไล่คุณออกหรอกน้ำค้าง” ตาคมกริบยังจับอยู่ที่ดวงหน้างามของหญิงสาว ก่อนมุมปากหนาของเด่นชัยจะยกขึ้นเป็นรอยยิ้มไม่ต่างจากหญิงสาว เมื่อได้ยินคำพูดเมื่อครู่จากหญิงสาวก่อนเอ่ยว่า “คุณมีค่าเกินกว่าที่ผมจะไล่คุณออก ทั้งความสามารถของคุณ...เรื่องอะไรๆ ที่คุณรู้...”

เท่านั้นชนด้านหลังต้นคอนางของสรวงสุรางค์ก็พร้อมใจกันลุกเกี๋ยวอย่างผู้รู้ว่่าอันตรายกำลังย่างกรายเข้ามาใกล้ตัว ทว่าหญิงสาวก็ฉลาดเกินจะแสดงอาการออกไปให้นายคนใหม่ของเธอเห็น สรวงสุรางค์ยิ้มอ่อนหวานขณะที่หมัดเล็กกำแน่นอย่างขมอารมณ์

“ขอบคุณที่มองเห็นความสามารถของฉันนะคะ ฉันซึ่งใจจริงๆ”

“ผมไว้ใจคุณได้ไหมน้ำค้าง” เด่นชัยเงยหน้า เอนตัวไปเท่าแขนกับ

โต๊ะทำงาน ดวงตาคมแบบเดียวกับลูกชายจ้องเป้งไปที่ตาคมซึ่งของหญิงสาวด้วยสายตาคมกิริยประหนึ่งมีดโกน รู้ว่าหญิงสาวตรงหน้าเขานี้อายุอ่อนกว่าบุตรชายของเขาเสียอีก ก่อนเด่นชัยจะถอนหายใจแล้วละสายตาคมหวัดหน้างาม ให้โอกาสเลขาฯ สาวได้มีโอกาสหายใจต่อไปอีกสักกระยะ “คนเก่งอย่างคุณ...ถ้าผมไว้ใจคุณได้อีกอย่าง คุณก็จะหาที่ตีไม่ได้เลย”

“ฉันจะช่วยงานคุณหมอมอย่างสุดความสามารถค่ะ ความลับของโรงพยาบาลจะไม่มีทางหลุดลอดออกไปจากปากของฉันแน่ค่ะ ฉันรับปาก” หญิงสาวพยายามสะกดเสียงตัวเองไม่ให้สั่น ยิ้มนิดๆ ยามให้คำมั่นกับเจ้านายคนใหม่ของตน แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่เด่นชัยต้องการจริงๆ “คุณหมอมอานนท์ ท่านเป็นคนเก่งมาก แต่ฉันก็มั่นใจว่าคุณหมอมเองก็คงไม่แพ้กัน...ไม่อย่างนั้นคุณสมชายคงไม่ไว้ใจคุณหมอมให้มาดูแลโรงพยาบาลต่อแน่”

“ผมไม่ได้ยินคุณพูดเลยว่าคุณจะซื่อสัตย์กับผม” เด่นชัยหัวงด้วยน้ำเสียงไม่พอใจนิดๆ แต่ไม่ถึงกับบังคับสรรงสรรค์เลือกข้าง ด้วยเด่นชัยรู้ว่าคนอย่างสรรงสรรค์นั้นไม่ใช่คนที่จะนับถือหรือซื่อสัตย์กับใครเพียงเพราะเขามีตำแหน่งสูงกว่าเธอ หญิงสาวฉลาดกว่านั้น...

“ก็ฉันไม่ได้พูดอย่างนั้นนะสิคะ”

สรรงสรรค์นั้นนิสัยเหมือนกับใครคนหนึ่งที่เคยเด่นชัยเคยรู้จัก การซื่อใจหญิงสาวให้มาเป็นพวกจะต้องใช้ทั้งความอดทนและความจริงใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่เด่นชัยเหลือน้อยเต็มทน นับตั้งแต่เข้ามาข้องเกี่ยวกับโรงพยาบาล เลิศวิชาญเวชแห่งนี้

“ฉันทำงานให้คุณหมอม ฉันไม่ทำให้คุณหมอมเดือดร้อนหรอกค่ะ”

ในที่สุดสรรงสรรค์ก็ยอมเอ่ยปาก ตอบรับคำขอของเจ้านายคนใหม่ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่เด่นชัยต้องการอยู่ดี

“สรุปแล้วผมไว้ใจคุณได้?”

“ถ้าฉันทำงานให้คุณหมอม ฉันก็เป็นคนของคุณหมอม...เรื่องความซื่อสัตย์ที่คุณหมอมถาม ฉันคงพูดไม่ได้ เพราะของแบบนี้แค่คำพูด...ใครๆ

ก็พูดได้ จริงไหมคะ”

เด่นชัยยิ้มกริ่ม พอใจกับการมของหญิงสาวไม่น้อย แต่สรวลสุรางค์ คงลืมไปว่าเขาพบเจอคนมามาก ผ่านโลกมาไม่น้อย เรื่องแค่นี้ทำไมจะดูไม่ ออกกว่าคำตอบเมื่อครู่ของสรวลสุรางค์คือ ‘ไม่’

“คุณอาจจะยังไม่ไว้ใจผมตอนนี้ แต่รู้ไว้ น้ำค้ำ การทำร้ายคุณเป็น สิ่งสุดท้ายที่ผมต้องการ” เด่นชัยถอนหายใจ สบตาเด็กคราวลูกหนึ่ง หวังว่า เธอจะเข้าใจสิ่งที่เขาต้องการจะบอก

“สิ่งสุดท้าย...ไม่ได้หมายความว่าคุณหมอมจะไม่ทำถูกไหมคะ” หญิงสาวทวนคำพูดพร้อมยิ้มชนิดๆ ทว่าแวตตากลับไม่ยิ้ม

“คุณไว้ใจผมได้นะน้ำค้ำ” เด่นชัยเอ่ยออกมาในที่สุด ทว่าหน้าม กลับวางเฉยไม่แสดงออกว่าเธอเชื่อหรือไม่เชื่อคำพูดเมื่อครู่ของนายใหม่ “ผมอยากให้คุณไว้ใจผม”

“ค่ะคุณหมอ” เลขาฯ สาวคลี้อยมชนิดๆ ก่อนสรวลสุรางค์จะค้อมหัว แล้วก้าวถอยหลัง เตรียมออกจากห้องไป แต่ก็ไม่ก่อนที่เธอจะได้ยินเสียง หัวจะตะโกนตามหลังมา

“กลับตัวตอนนี้ยังทันนะน้ำค้ำ ผมพูดในฐานะผู้ใหญ่หรอกนะ”

หญิงสาวฝืนใจข่มความตระหนก ก่อนจะเอ่ยตอบเจ้านายคนใหม่ ด้วยน้ำเสียงสดีใสที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้ แมื่อก่อนเนื้อใต้ทรงอกจะเต้นกระหน้า จนเธอได้ยินเสียงตุบๆ ในแก้วหู กลัวจนมือเย็นเฉียบ

“ขอขอบคุณค่ะคุณหมอ ฉันจำไว้”

กาแพะเย็นปริศนาที่วางทิ้งไว้บนโต๊ะทำงานของสรวลสุรางค์รอทำอยู่ แล้วก่อนเธอออกมาจากห้องของทำงานของเจ้านาย ดั่งนั้นเมื่อออกมาแล้ว เหลือบเห็นกาแพะแก้วนั้นเป็นอย่างแรก คิวามจึงเลิกสูงคล้ายจะถามตัวเอง ถึงที่มาของเจ้ากาแพะเย็นบนโต๊ะ สาวร่างระหงลืมความกลัวที่เกิดจากคำพูด ของเด่นชัยเมื่อครู่ แล้วเดินมาทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้พร้อมมองหาโน้ตหรือ

กระดาษจากเจ้าของกาแฟแก้วนี้...แม้จะพอเดาได้ว่าใครคือเจ้าของกาแฟแก้วนี้ก็ตาม เพราะกาแฟเย็นในแก้วเป็นเมนูเดียวกับที่ปรกรณ์ยกไปจากเธอเมื่อวันก่อนนั่นแหละ

กาแฟของน้ำค้าง พี่ชื้อมาคืน...แก้วนี้น้ำตาลน้อยหน่อย ทานหวานมากเดี๋ยวจะอ้วน

ข้อความบนกระดาษโน้ตที่แปะไว้ข้างแก้วกาแฟทำให้สรวงสุรางค์คิดได้อย่างเดียวก็คือ...นั่นอะไร เธอเดาผิดเสียที่โทษล่ะว่าคนที่เจาก็เจ้าการชื้อกาแฟมาให้เธอ แถมลดปริมาณน้ำตาลในกาแฟของเธอเสร็จสรรพต้องไม่พ้นปรกรณ์

จูนจ้านักละ ไม่รู้ว่าสาวๆ ในโรงพยาบาลรู้ชื้อนี้ของเขาหรือเปล่า แต่ต่อให้รู้...สาวๆ พวกนั้นก็คงไม่พันท่าตาปรอย ชื่นชมปรกรณ์อยู่วันยังค่ำ นั่นแหละ

พอคิดถึงปรกรณ์แล้วสรวงสุรางค์ก็ชักสงสัยขึ้นมาตงิดๆ กับท่าทางของชายหนุ่มที่เมื่อวันก่อนนี้เขานั่นทำท่าเหมือนเขงอนเธอตอนที่เธอรับนามบัตรของผู้ชายที่ชื้อมันส์ ถึงรู้ว่าทั้งคู่ไม่ได้เป็นอะไรกันมากกว่าเพื่อนร่วมงาน แต่สายตาดัดพ้อของเขาก็ทำให้สรวงสุรางค์อดที่จะรู้สึกไม่สบายใจนิดๆ ไม่ได้

แต่เขาชื้อกาแฟมาให้เธออย่างนี้ก็คงหายเคืองเธอแล้วละมัง...ทั้งเรื่องนามบัตรและเรื่องที่เธอตำเขว่าเป็นโรคจิต และแล้วเสียงโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานของสรวงสุรางค์ก็ดังขึ้นเสียก่อน หญิงสาวสลัดไบหน้าหล่อเหลาของนายแพทย์หนุ่มออกไปจากหัวแล้วยกหูโทรศัพท์ที่ขึ้นมารับสาย

“พี่น้ำค้าง...พักเที่ยงนี้จะลงไปทานข้าวกันไหมคะ”

“เที่ยงแล้วหรือแก้ว” สรวงสุรางค์ร้องถามแก้วกุสุมา พยาบาลฝ่ายเวชระเบียนซึ่งเธอมักต้องพึ่งพาเรื่องงานบ่อยๆ จนเป็นเหตุให้สนิทสนมและกลายเป็นเพื่อนคนเดียวในที่ทำงานของเธอ น้ำเสียงที่สรวงสุรางค์ใช้เอ่ยกับแก้วกุสุมานั้นนุ่มกว่าน้ำเสียงปกติที่เธอใช้พูดกับคนอื่นๆ

“ยังห rokok ค่ะ...แต่ใกล้แล้ว” ฝ่ายนั้นตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงสดใส สดตัว พลอยทำให้คนยิ้มยากอดไม่ได้ที่จะยิ้มนิดๆ ที่มุมปาก “แก้วเลยโทร. มาชวนพี่น้ำค้างก่อน ถ้าพี่ไม่ลงมาแก้วจะได้ลงไปทานพร้อมคนอื่นฯ”

“อืม...เดี๋ยวพี่ขอถามผอ. ก่อนนะ” เลขาฯ สาวเบ่งรับเบ่งสู้ เลขาฯ อย่างเธอหากเจ้านายไม่ลงไปพัก ก็คงเป็นการเสียมารยาทอย่างมากหากจะลงไปพักก่อน “แต่คิดว่าน่าจะได้แหละ”

“ได้ค่ะ” แก้วกู่สูมารับคำ แต่ก็มิวายทิ้งท้ายเอาไว้อย่างไม่วางใจก่อน วางสาย “ยังไงก็ส่งข้อความมาบอกด้วยนะคะ อย่าให้ห้องรอแก้ว”

“ไม่ห rokok น้า” คนที่เคยปล่อยให้เพื่อนคนเดียวของตนรอเกือบหนึ่ง ชั่วโมง อะไรกัน เธอสิมันด แก้วกู่สูมาเพียงครั้งเดียวอีกฝ่ายก็ยกเรื่องนี้มา พูดได้อยู่เรื่อยลีน้า “แล้วพี่ก็สิมันดแค่ครั้งเดียวเองยายแก้ว จะอะไรกัน นึกหนา”

“ปล่อยให้แก้วรอเกือบสองชั่วโมงนี่ไม่นึกหนาเลยคะพี่” พยาบาลสาว ตัดพ้อด้วยน้ำเสียงไม่จริงจัง เหมือนกับความน้อยใจที่อยู่เพียงชั่วครู่ชั่วคราว ยามที่รู้ว่าสรวงสุรางค์สิมันดเธอนั้นแหละ “เห็นว่าเป็นพี่น้ำค้างห rokok นะคะ แก้วถึงยอม”

“รู้แล้วน้า...” สรวงสุรางค์ตัดบทอย่างคนที่รู้ตัวว่าผิด “ไฉนพี่จะส่งข้อความบอกแล้วกันนะ”

“โอเคคะพี่”

“น้ำค้างมีแฟนหรือยัง”

เจ้าของเสียงหัวเราะขึ้น ทำให้บรรยากาศครึ้มเครงในห้องพักแพทย์ เวลาเที่ยงนั้นพลันเงียบลงในเสี้ยวนาที่ พร้อมกับสายตาก็หันมามองหน้าคามของหมอหนุ่มรุ่นพี่เป็นตาเดียว โดยเฉพาะนายแพทย์ฟ้าพื้น ที่สนิทสนมกับปรกรณ์มากกว่าทุกคนในห้องเพราะนิสัยขี้เล่นของเขา ดวงตาโตของชายหนุ่มนั้นแทบจะกลืนออกจากเบ้ายามมองหน้าเข้มขมิ้มของรุ่นพี่คล้ายกับ

ว่าเขานั้นมองไม่เห็นศีรษะของปรภรณ์อยู่ติดกับลำคอ

“ว้ายิ่งงั้นะครับพี่ปิ่น คุณน้ำค้างนะหรือครับ” ฟ้าพินถามย้า เพราะว่า เขาจะฟังผิดไปหรืออาจจะหูฟาดเพราะนอนน้อย

“อ้อ เลขาฯ ผอ. นะ มีแฟนหรือยัง” ปรภรณ์สบตากับรุ่นน้องทั้งหลาย ในห้อง ก่อนจะค่อยๆ พยักหน้ายืนยันว่าสิ่งที่พวกเขาได้ยินนั้นถูกต้องแล้ว

“คุณน้ำค้างจอมเอี้ยวนั้นนะหรือครับ โอ๊ย... พี่ปิ่นจะไปสนใจเขาทำไม กัน” เท่าที่ฟ้าพินก็ร้องลั่น ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งที่ปรภรณ์สนใจความเป็นไป ของชีวิตส่วนตัวสรวงสุรางค์

“แล้วตกลงเขามีแฟนหรือยังละ” ปรภรณ์ถามย้าด้วยน้ำเสียงและสีหน้า ราบเรียบ ไม่เดือดร้อนหากจะมีคนไม่เห็นด้วย

“ก็...” คราวนี้คนทั้งห้องต่างเงิบกริบลงไปเป็นครั้งที่สอง ด้วยไม่มีใครรู้เรื่องส่วนตัวของสรวงสุรางค์เลยสักคน

“มีหรือไม่มี” เสียงหัวตุ เมื่อคนในห้องเอาแต่พากันอ้าปากเหวอ จ้อง เขาตาปริบๆ คล้ายกับนักเรียนแพทย์ในห้องยามที่โดนเขายิงคำถามใส่

“เท่าที่ทราบก็ไม่น่าจะมีนะคะ” คุณหมอสาวคนหนึ่งตอบอ้อมแอ้มมา ปรภรณ์จำไม่ได้แล้วว่าเธอชื่อว่าอะไรแม่จะฟังแนะนำตัวแก่กันและกันก็ตาม รู้เพียงว่าหญิงสาวนั้นเป็นคนรักของฟ้าพิน... เพราะฝ่ายชายอวดแฟนเก่ง เหลือเกิน แต่ปรภรณ์ก็ต้องบอกว่าน้ำเสียงไม่มั่นใจของหญิงสาวเป็นสิ่งที่เขา ไม่ใคร่ชอบใจเท่าไรนัก “แล้วอีกอย่างตั้งแต่มาทำงานที่นี่ หนึ่งไม่เคยเห็น คุณน้ำค้างไปไหนมาไหนกับใครด้วย”

“จั้นหรือ” ปรภรณ์พยักหน้าน้อยๆ เชิงรับรู้และพอใจกว่าเดิม

“คุณน้ำค้างเขาโหดมากนะพี่ คนในโรงพยาบาลกลัวเขากันหัวหด”

รุ่นน้องหนุ่มยังไม่ยอมแพ้ ฟ้าพินยังคงพยายามเปลี่ยนใจปรภรณ์ให้ ได้ เขานับถือปรภรณ์เพราะเป็นรุ่นพี่และเพราะประวัติการทำงานที่ยาวเป็น ทางว่าวของชายหนุ่ม ไหนจะงานวิจัยชิ้นโบแดงของปรภรณ์อีกตั้งหลายชิ้น แม้จะไม่เคยทำงานร่วมกันจริงจังแต่ในวงการแพทย์ที่นับว่าเป็นวงการที่แคบ

มาก ย่อมไม่มีทางที่จะไม่ได้ยินชื่อเสียงอันโด่งดังของหมอปิ่นไปได้

“แล้วอย่างไร ที่จะจีบเขามาเป็นแฟน...ไม่ได้จะไปจีบเขามาทำงานให้เสียหน่อย”

“มันก็...” คราวนี้คุณหมอหนุ่มได้แต่อึกๆ อักๆ รู้ดีว่าตนเองไม่สามารถเปลี่ยนใจปกรณได้แน่หากว่าเขาปักใจที่จะจีบสรรวสรุรงค์อย่างที่พูดมาจริงๆ แต่ฟ้าพืชน์ก็ไม่วายเตือนปกรณอีกครั้งด้วยความเป็นห่วง “พี่ปิ่นไม่จีบคนอื่นล่ะครับ ในโรงพยาบาลมีคนสวยๆ ตั้งเยอะตั้งแยะ”

“ก็อยากได้คนนี่”

“โอ้...พี่ปิ่น...”

“เดี๋ยวพี่ไปถามเขาเองก็ได้ เรื่องแค่นี้” ปกรณรำคาญ ยอมให้รุ่นน้องของตนตัดทอนความตั้งใจของเขาเพียงเท่านั้น แล้ววางสูงในชุดสบายๆ ก็ลุกขึ้นยืน ก่อนก้าวออกจากห้องพักแพทย์ไป ทิ้งให้รุ่นน้องในสายอาชีพพากันอ้าปากค้าง ทั้งตกใจที่ปกรณประกาศว่าจะจีบสรรวสรุรงค์มาเป็นแฟนพอๆ กับตกใจกับที่ชายหนุ่มตั้งใจจะไปถามเรื่องนี้กับสรรวสรุรงค์เอาเอง ก็จริงๆ กันอยู่ว่าสรรวสรุรงค์นี่ไม่ใช่คนที่อัยยาคัยดีเท่าไร พูดตรงๆ ก็ต้องบอกนิสัยของเขาๆ ผอ. คนนี้ถึงขั้นติดลบแล้วปกรณยังจะไปต่อแถมด้วยอีก หาเรื่องใส่ตัวชัดๆ เลย...

ปกรณตามหาคนที่ไม่มีใครรู้ว่ามีความรักหรือยังเจอที่ทางเดินไปยังห้องแผนกสูติ หญิงสาวกำลังคุยกับพยาบาลคนหนึ่งอยู่ด้วยใบหน้าเคร่งเครียด ชายหนุ่มจึงหยุดเท้ารอกะทั่งทั้งคู่หันพยักหน้าให้กันและกัน เขารอจนพยาบาลสาวเดินแยกออกไปแล้วชายหนุ่มจึงขยับเท้า ฟุ้งตัวเข้าไปประชิดตัวสรรวสรุรงค์ก่อนที่ฝ่ายนั้นจะทันรู้ตัว

“อ้าว คุณหมอ” หญิงสาวร้องทักทันทีที่มองเห็นเขา ทว่าสายตาของเธอ นั้นยังมองคุณหมอหนุ่มด้วยสายตาว่างเปล่าแต่ก็ไม่ได้เป็นปฏิปักษ์แต่อย่างใด เป็นเพราะกาแพะเข็นที่เขาเอาไปวางให้หรือเปล่านะ ที่ทำให้เธอหาย

โกธรเขาเรื่องวันก่อน

“พี่มีเรื่องจะถามหน่อย” ปกรณ์เข้าเรื่องทันที แล้วแสวงทำเป็นไม่เห็น
 สีหน้าบึ้งยากของสรวงสร่างค์เมื่อได้ยินคำว่า ‘พี่’ จากปากของเขา

“ไม่ทราบว่าคุณหมอมืออะไร...”

“มีแฟนหรือยัง”

“คะ?”

“พี่ถามว่ามีแฟนหรือยัง” เสียงหัวทวนคำพูดของตัวเองอีกครั้ง
 สบตากับนัยน์ตาลับสนที่ซ่อนขึ้นมองเขาคล้ำกำลังตำหนิอย่างทำทหายและ
 รอคอยคำตอบจากเธออย่างใจเย็น ก่อนต้องเอ่ยซ้ำอีกครั้งเมื่อสรวงสร่างค์
 ยังคงทำหน้าบึ้งยากมองเขาอยู่อย่างนั้น ไม่มีทำที่ว่าจะขยับปากตอบ “ว่า
 อย่งไร มีแฟนหรือยังน้ำค้ำง”

“คุณหมอมจะถามเรื่องนั้นไปทำไมคะ” หัวคิ้วงามของคนทีประกาศชัด
 ผ่านทางสีหน้าและแววตาว่า ‘ห้ามเข้าใกล้ทุกกรณี’ นั้นขมวดเข้าหากันอย่าง
 ไม่เข้าใจ ว่าไฉนใบหน้าบึ้งบูดทีสามารถกันหนุ่มๆ ให้อยู่ห่างจากเธอได้ตลอด
 หลายปีถึงไม่ได้ผลกับคนคนนี้

“ก็พี่อยากรู้” ปกรณ์เ้มปากแน่นพลางเล็กคิ้วใส่สรวงสร่างค์อย่าง
 ทำทหาย เหมือนทีเธอเคยทำใส่เขาเวลาทีต้องการยั่วให้โมโห “ทำไม รู้ไม่ได้
 เหรอ”

“แล้วจะรู้ไปทำไมละคะ” หญิงสาวย่อนถามเขากลับอย่างกวนประสาท
 ไม่แพ้กัน เล่นเอาคนทีมั่นใจว่าตนเองนั้นมีความอดทนดีเลิศอย่างปรกรณ์
 ถึงกับคิ้วกระตุก ยอมรับว่าตั้งแต่เกิดมาสรวงสร่างค์นี้แหละทีตีรวน และ
 กวนประสาทได้นำโมโหทีสุด “เรื่องส่วนตัวของฉันทไม่เกี่ยวอะไรกับคุณหมอ
 เสียหน่อย”

“แค่ตอบว่ามีหรือไม่มีไม่ได้หรือรับน้ำค้ำง” เสียงทุ้มเอ่ยอย่างอ่อนใจ
 ปนระอา “หือ...ตกลงว่ามีแฟนหรือไม่มีแม่ตัวดี”

“ไม่มีคะ” สรวงสร่างค์ขีดหน้า ยกมือข้างหนึ่งขึ้นเท้าเอวอย่าง

หงุดหงิดไม่แพ้ชายหนุ่ม ตามด้วยการดัดประกายความยินดีบนหน้าคัล้ามของปรกรณ์ด้วยน้ำเสียงเย็นชาแบบเดียวกับสีหน้าของเธอ “แล้วก็ไม่คิดจะมีใครตอนนี้อย่าง คุณหมอกคงเข้าใจที่ฉันพูดนะคะ”

“พี่ถามแค่ว่าเรามีแฟนหรือไม่มีแฟน” ปกรณ์เอ่ยด้วยน้ำเสียงอย่างผู้ใหญ่ที่พยายามอดทนกับหญิงสาวหัวดี๊อ ซึ่งนั่นทำให้สรวงสุรางค์คอแข็งขึ้นมาทันที รู้สึกเหมือนโดนชายหนุ่มดูถูกกลายๆ เขาคิดว่าเขาเป็นใคร ถึงได้ปฏิบัติกับเธอเหมือนเธอเป็นเด็กที่ไม่รู้ความอย่างนี้ ไหนจะสายตาเอือมระอาที่เขาใช้มองเธอกีเล่า “ส่วนเรื่องอื่น...พี่ไม่สนใจ”

กวนประสาทจนพอใจแล้วปรกรณ์ก็หมุนตัวกลับไปทิศทางเดียวกับที่เขาเดินมา ทั้งให้สรวงสุรางค์แค้นใจอยู่คนเดียว พลังคิดว่าทำไมชายหนุ่มผู้แสนดีที่สาวๆ ในโรงพยาบาลติดอกติดใจคนนี้ถึงได้หน้าด้านหน้าหน้างถึงเพียงนี้ หากเป็นตอนที่สรวงสุรางค์เด็กกว่านี้ อารมณ์ร้ายกว่านี้เธอคงไม่พ้นที่จะกระเทียบทำเราๆ แล้วกรี๊ดร้องออกมาให้สมกับความซัดใจเป็นแน่

แต่เนี่ยเป็นเธอในวัยสามสิบห้า...แม้จะซัดใจเพียงไรหญิงสาวก็ทำได้เพียงเม้มปากเข้าหากันแน่นจนเป็นเส้นตรง แล้วสะบัดหน้าหนี กระแทกเท้าเดินแยกออกมาอีกทางก็เท่านั้น แต่ในใจก็มีวายคาตโทษปรกรณ์เอาไว้อยู่ดีพร้อมกับตั้งใจที่จะกลับไปยังโต๊ะทำงานของตัวเองโยนกาแพะเย็นแก้วนั้นลงถึงชยะแรงๆ ให้สมกับความซัดใจที่สูมอยู่ในอก

ผลลัพธ์ของการกวนประสาทสรวงสุรางค์ที่ปรกรณ์ได้รับก็คือการโดนหญิงสาวหมางเมิน ไม่สนใจ และทำกับเขาเหมือนชายหนุ่มเป็นอากาศธาตุ ถ้าสรวงสุรางค์ทำอย่างนั้นเพียงวันสองวันแรก ปกรณ์ก็ไม่โกรธหญิงสาวเท่าไรหรอก แต่นี่ปาเข้าไปวันที่ห้าแล้วสรวงสุรางค์ยังแงงอนไม่เลิก เล่นเอาคนที่เห็นเรื่องนี้เป็นเรื่องขำๆ ในตอนแรกชักจะขำไม่ออก

ไหนจะสายตาของรุ่นน้องหลายคนที่มีเมียงมอมมายามที่เข้าประชุมด้วยกัน แล้วจับสังเกตได้ว่าสรวงสุรางค์ปิ้งปิ้งกับเขาเป็นพิเศษ โดยเฉพาะ

ฟ้าฟืนที่เพียรชำเลื่องมอมมาที่เขาด้วยสายตาที่พยายามจะไถ่ถามถึงความคืบหน้าเรื่องที่เขาตั้งใจจะจับสรวงสุรางค์อยู่หลายต่อหลายครั้ง

สุดท้ายปกรณณ์ก็ไม่มีคำตอบใดๆ ให้รุ่นน้อง...มีเพียงสายตาทนงุดหงิดที่ทำให้ฟ้าฟืนสงสัยเป็นทวีคูณเท่านั้น ทว่าความอดทนของปกรณณ์ก็สิ้นสุดลงในเช้าวันที่หก หลังจากที่ชายหนุ่มอยู่เวรมาตลอดทั้งคืน เขาก็หาคำตอบให้ตัวเองได้ว่าเขาจะไม่ทนให้สรวงสุรางค์เมินเขาอีกต่อไป

อาจจะดูขี้ตื้อไปสักหน่อย แต่เรื่องอะไรจะทนเป็นคนไม่มีตัวตนในสายตาของหญิงสาวต่อไปละ ไม่มีทางหรอก หัววันที่ผ่านมานี้สรวงสุรางค์ก็น่าจะโกรธเขาพอแล้ว เธอควรจะหยุดทำตัวเป็นเด็กที่เวลาโกรธก็มักจะหลบหน้าหลบตา แล้วหันมาปรับความเข้าใจกับเขาด้วยการพูดกันดีๆ เสียที่เล่นนอนแล้วเงียบอย่างนี้เขาจะรู้ได้ยังไงว่าจะต้องทำอะไรต่อไป

โดยระหว่างที่ปกรณณ์กำลังเก็บของเพื่อออกเวรอยู่นั้น ก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่สรวงสุรางค์ต้องฝากการจราจรในตอนเช้าเพื่อมาทำงาน ความโกรธในใจของหญิงสาวเบาบางลงจนแทบไม่เหลืออยู่แล้วในตอนนี้ เพราะมันกลายเป็นความระแวดระวัง หลังมีเบอร์แปลกพยายามโทร. มาหาเธอกกลางดึกหลายวันติดต่อกัน

ที่แรกหญิงสาวก็พยายามบอกตัวเองว่าคงเป็นปกรณณ์ที่โทร. เข้ามาเพื่อที่จะง้ออนหรือจิบเธออย่างที่เขาได้ประกาศไว้ ทว่าเมื่อกลิ่นใจรับสายเบอร์แปลกที่ว่าในคืนหนึ่ง แล้วฝ่ายนั้นไม่พูดอะไร มีเพียงความเงียบที่ตอบกลับมาสรวงสุรางค์ก็ซັกจะประสาทกิน โดยแต่ละวันที่ผันผ่านไป...อาการประสาทกินที่ว่าก็เริ่มจะมากขึ้นตามจำนวนสายของการโทร. เข้ามาของเบอร์แปลกที่ว่า ขนาดเธอบล็อกเบอร์ไปแล้วก็ยังมเบอร์แปลกๆ เบอร์อื่นโทร. เข้ามาไม่หยุด

พอหางตาเหลือบเห็นป้ายชื่อของโรงพยาบาล สรวงสุรางค์ก็สลัดความกังวลทั้งหมดของตนออกจากหัว แล้วงยหน้าสบตากับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ซึ่งชะเง้อคอมองเธอผ่านกระจกรถเพื่อดูว่าใครที่อยู่หลัง

พวงมาลัย

เมื่อสรวงสร่างค์ผิงกัหวัดๆ ส่งให้เขา ฝ่ายนั้นจึงยืมรับแล้วยอมเปิดทาง ยกไม้กั้นออกเพื่อให้หญิงสาวเคลื่อนรถเข้ายังลานจอดรถของพนักงาน โดยสรวงสร่างค์นั้นเลือกที่จอดรถที่เดิมของเธอตามความเคยชิน

ร่างบอบบางของเลขาฯ สาวก้าวลงมาจากรถส่วนตัวของเธอ เหมือนอย่างที่เขาคาดการณ์ไว้ทุกอย่าง...สำหรับสรวงสร่างค์นั้นเธออาจจะคิดว่าตัวเองเก่งกาจ สามารถเอาตัวรอดจากเรื่องคอขาดบาดตายมาได้สบายๆ แต่นิสัยที่ชอบทำอะไรเดิมๆ ของเธอกลับกลายเป็นจุดอ่อนอย่างไม่น่าเชื่อ และตอนนี้เจ้าตัวก็เหมือนจะยังไม่รู้ว่านิสัยนี้ของเธอกำลังนำพาอันตรายอันใหญ่หลวงมาสู่กาย

ไปรถซาหลุนคันงามของเลขาฯ สาวนั้นกะพริบติดกันหลายๆ ครั้งเมื่อเจ้าของมันกดลิ้อกรถ ทว่าสรวงสร่างค์กลับรับรู้ถึงสายตาก็จับตาดูเธอมาจากมุมมืดของลานจอดรถ เธอจึงหันขวับ...เพื่อมาเจอกับความว่างเปล่าและวังเวง

พอชะเง้อคอมองหาพนักงานรักษาความปลอดภัย เพื่อตรวจดูว่าใช่เขาหรือเปล่าที่มองเธออยู่ สรวงสร่างค์ก็พบว่าที่ชั้นจอดรถทั้งชั้นนั้นเหลือเพียงเธออยู่คนเดียว ไร้เงาพนักงานรักษาความปลอดภัยคนเมื่อครู ค่อยๆ กับว่าจู่ๆ เขาก็หายไป

แต่สิ่งที่ไม่หายไปจากความรู้สึกของสรวงสร่างค์ก็คือ ความรู้สึกที่เหมือนโดนคนจับจ้องอยู่ตลอดเวลา เมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครอยู่ตรงนั้นวันแต่เธอ สรวงสร่างค์ก็ถอดกระเป๋าท้ายออกมาเป็นที่พักพิงสุดท้าย แล้วพยายามสาวเท้าเข้าไปยังลิฟต์โดยสารตัวที่ใกล้ที่สุดด้วยความกลัว

เสียงฝีเท้าหนักๆ ที่ตามหลังมานั้นทำให้สรวงสร่างค์ต้องหันขวับกลับไปมองเบื้องหลังของตนอีกหน แต่เธอก็ยังพบเพียงความว่างเปล่า...ตอนนั้นเองที่ความประหวั่นพรั่นพรึงบุกรุกเข้ามาในหัวใจของสรวงสร่างค์ แม้จะ

พยายามข่มความกลัวเอาไว้เพียงใด แต่หญิงสาวก็ไม่สามารถห้ามเหงื่อเม็ดโตไม่ให้ผุดขึ้นมาบนหน้าผากมนของตนได้

ลานจอดรถตรงหน้าของสรวงสุรางค์มีเพียงความว่างเปล่าก็จริงอยู่ แต่เสียงฝีเท้าหนักๆ นั้นกลับดังชัดขึ้นในหูของหญิงสาว มันดังขึ้นและใกล้เข้ามาทุกขณะ มันพุ่งมาหาเธอจากทุกสารทิศพร้อมกับเสียงกรี๊ดร้องชวนชนหัวลุก...

“กรี๊ด!”

“น้ำค้าง นี่พี่เอง!” สัมผัสอบอุ่นนั้นแตะลงที่ไหล่รวมทั้งสองข้าง มือแกร่งของปรกรณ์นั้นจับสรวงสุรางค์จากเบื้องหลัง ความตั้งใจที่ต้องการจะแก้งคนหน้าบึ้งในตอนแรกกลายเป็นความรู้สึกผิดเมื่อเห็นประกายความตระหนกจริงจังบนหน้าสรวงสุรางค์ ไหนจะหยาดน้ำตาในดวงตากกลมของเธอ “พี่เอง...หมอปิ่น”

“คะ...คุณหมอ...” สรวงสุรางค์รีบหมุนตัวมาหาร่างสูง นึกขอบคุณปรกรณ์ที่โผล่มา หากเป็นเวลาปกติเธอคงก่นด่าเขาในใจไปหลายประโยคแล้ว หรือไม่ก็คงจะต่อยเขาเหมือนอย่างที่เขาเอาไว้ก่อนหน้า “คุณหมอ... เพิ่งออกเวรหรือคะ”

“ใช่” ใบหน้าคมของปรกรณ์นั้นมีแววอิดโรยอยู่บ้าง แต่เมื่อเปรียบเทียบกับดวงหน้าของสรวงสุรางค์แล้วสีหน้านายแพทย์หนุ่มกลับดูดีกว่าเธออยู่หลายขุม เป็นเพราะปรกรณ์คุ้นชินกับการอยู่เวร หรือเพราะว่าสรวงสุรางค์ไม่สามารถข่มตาหลับยามราตรี ก็ไม่มีใครสามารถพ้นธงได้ “เป็นอะไร... หน้าตาตื่นเขียว ใครทำอะไร”

“ปละ...เปล่าค่ะ” พอได้ยินคำถามจากชายหนุ่ม สีหน้าตระหนกตกใจเมื่อครู่ของสรวงสุรางค์ก็ดีขึ้นมาทันตา เธอปลดมือทั้งสองข้างของปรกรณ์ออกจากหัวไหล่ แล้วยกมือขึ้นปิดผมดำขลับของตัวเองออกไปให้พ้นใบหน้า เมื่อสุดลมหายใจเข้าหนักๆ เพื่อเรียกสติกลับมาได้แล้ว สรวงสุรางค์จึงบอกเสียงเบา “ไม่มีใครทำอะไรค่ะ เมื่อคืนดูหนังผี...คงหลอนไปเอง”

“ทำงานโรงพยาบาลมาตั้งนาน มาหลอนอะไรเอาตอนนี้” ปกรณ์เอ่ยถามเสียงกั๊กหัวเราะ แต่ชายหนุ่มกลับเหลียวมองรอบกายเพื่อเช็คว่าไม่มีใครอยู่ตรงนั้น มีแต่เขากับสรวงสุรางค์...แน่ละปกรณ์มั่นใจว่าสรวงสุรางค์โกหกเขาเรื่องนี้ เป็นอีกหนึ่งในหลายร้อยเรื่องที่เธอโกหกเขา...แม่เด็กเลี้ยงแกะคนสวย

“ก็หนังมันน่ากลัวนี่คะ” สรวงสุรางค์เอ่ยไปอย่างนั้น พอมีปกรณ์อยู่ตรงนี้เป็นเพื่อน ปากเก่งๆ ของหญิงสาวก็กลับมาทำงานเต็มประสิทธิภาพได้เหมือนเดิม “ไม่มีอะไรแล้ว เชิญคุณหมอเถอะคะ”

“นี่โล่งที่เธอ” ปกรณ์เลิกคิ้ว หมั่นไล่แม่เด็กเลี้ยงแกะของเขาขึ้นมาตึงต่า ใช้เขาจนหายกลัวแล้วก็มาเอ่ยปากไล่กันซึ่งหน้าอย่างนั้นมันน่าทึ่ง “อยู่เวรทั้งคืนไม่ได้เห็นหน้าเราเลย เจอกันยังไม่ถึงห้านาทียังไม่พอให้ชื่นใจ เราก็ไล่ที่เสียแล้วหรือน้ำคัง”

“ไล่เพราะกลัวว่าคุณหมอมองจะกลับมาทำงานไม่ทันหรอกคะ” สรวงสุรางค์ระแวกเสียงพร้อมทั้งค้อนขวางใหญ่ ปากหวานแบบনীลิทา...สาวๆ ในโรงพยาบาลถึงได้ร้องหากันขรม หมอบีนอย่างนั้น...หมอบีนอย่างนี้ “หรือว่าวันนี้วันหยุดคุณหมอมะคะ”

“เปล่า พี่ไม่ได้หยุด” ปกรณ์สิ้นศรัทธา

รอยยิ้มของเขาทำให้สรวงสุรางค์ที่ยิ้มนับครั้งได้สงสัยขึ้นมาตึงต่า ว่าอะไรที่ทำให้ชายหนุ่มยิ้มแฉ่งได้อยู่ตลอดเวลา ขนาดอยู่เวรมาตลอดทั้งคืน เขาก็ยังยิ้มเหมือนคนบ้าอยู่ได้

“ตอนแรกก็กะว่าจะรีบไปอาบน้ำแล้วกลับมาเพราะอยากเห็นหน้าคนแถวนี้เร็วๆ แต่โชคดี...เขามาให้เห็นหน้าเหมือนรู้ใจ”

“ฉันไม่ได้รู้ใจคุณหมอมะคะ” ใจจริงสรวงสุรางค์อยากจะทำอะไรสักอย่างกับพ่อคนช่างหยอดตรงหน้าจริงๆ “แค่ต้องรีบมาเตรียมประชุมให้ผอ. คุณหมอมาก็ต้องเข้าประชุมนะคะวันนี้”

“อะไร...คนเขาอยู่เวรมาทั้งคืนยังจะบังคับให้เข้าประชุมอีก” คนที่

ตั้งใจว่าจะโดดประชุมวันนี้หน้าใสเลขาฯ ของผอ. “ใจร้ายจัง”

“อยากโดดประชุมก็แล้วแต่คุณหมอลิคะ ฉันก็แค่เตือนเท่านั้น” สรวง-
สรุรงค์ค้อนชายหนุ่มอีกครั้งอย่างอดไม่ได้ “แต่ดูท่าแล้วคุณหมอลงเข้า
ประชุมไม่ทันหรอกค่ะ น้ำก็ยังไม่ได้อาบ...”

“ก็ใครใช้ให้เราก็กี่เอาไว้อ่ะ”

“ฉันเปล่านะคะ” สรวงสรุรงค์แย้งเขาทันควัน เธอชนะหรือกักตัวเขาไว้
ไม่ใช่สักนิด “ฉันใส่คุณหมอตั่งนานแล้ว คุณหมอนั้นแหละไม่ยอมไป”

“ใครว่าไม่ใช่” ปกรณ์ยื่นจมูก โนมัตวลงมาหาดวงหน้างานจนร่าง
บอบบางของสรวงสรุรงค์ผละไปเบื้องหลังเพราะไม่ทันตั้งตัวว่าชายหนุ่มจะ
จู่โจมเธอตั้งแต่เข้าประตูขนาดนี้ “เราใช้หน้าสวยๆ นี่ทำให้พี่ไปไหนไม่ได้ ยังจะ
มาปากแข็ง”

“ก็คุณหมोज่ายเองทำไมล่ะคะ” สรวงสรุรงค์ห่มันใส่คนที่เอาแต่โทษ
ว่าเป็นความผิดเธอ หญิงสาวจึงเหินบชายหนุ่มไปหนึ่งประโยค เพียงพอให้
แสบๆ คับๆ แต่ปกรณ์กลับเงยหน้าหัวเราะลั่นลานจอดรถ เหมือนถูกใจ
คำพูดนั้นเหลือเกิน เล่นเอาคนต้นเรื่องซักร้อนๆ หนาวๆ กลัวใครบังเอิญ
มาได้ยินเข้า “คุณหมอ! จะเสียงดังทำไมล่ะคะ!”

“อ้าว...แล้วทำไมเสียงดังไม่ได้ล่ะ” คนหัวเราะลั่นเลิกคิ้วสูง ไม่ยกู้
ว่าเรื่องเพียงเท่านี้สามารถทำให้สรวงสรุรงค์หันซ้าย หันขวาอย่างระแวงได้
“ทำไม กลัวใครจะมาได้ยินหรือ”

“ได้ยินนะไม่เท่าไรหรอกค่ะ” สรวงสรุรงค์ยิ้มปากแน่น เคืองปกรณ์
ที่ชายหนุ่มไม่พยายามเข้าใจอะไรเลย “แต่เอาไปพูดต่อมั่วๆ นี่ลิคะเราจะ
ลำบาก ฉันไม่ชอบโดนนินทา”

“ตอนนี่เราก็ดอนพูดถึงอยู่บ่อยๆ นะ”

ปกรณ์ชี้ให้สรวงสรุรงค์ดู หลังจากทำงานที่โรงพยาบาลนี้มาพักใหญ่
เรื่องหนึ่งที่ปกรณ์สังเกตได้ก็คือ สรวงสรุรงค์เป็นหัวข้อสำคัญในการถูก
พูดถึงมากเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะหญิงสาวขยับตัวทำอะไรก็เหมือนว่าคนใน

โรงพยาบาลจะให้ความสนใจกันไปหมดเสียทุกเรื่อง ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม
 “เพราะอย่างนั้นไงคะฉันเลยไม่อยากมีประเด็น ไม่อยากเอาเรื่องไป
 ประเคนให้สาวๆ ของคุณหมอนินทาเล่น”

“หึงหรือไง” น้ำเสียงของสรวงสุรางค์นั้นประชดประชันก็จริงอยู่ แต่
 ปกรณ์กลับได้ยินเพียงอย่างเดียว “ทำไม พี่เสน่ห์แรงเกินไปหรือไง”

“ฉันจะไปทำงานแล้วนะคะ” สรวงสุรางค์สุดลมหายใจ เลือกที่จะ
 ตัดบทปกรณ์เพราะไม่อยากเสียเวลาไปมากกว่านี้ “คุณหมอจะยืนอยู่ตรงนี้
 ก็ตามใจ!”

“ถ้าเราพูดเพราะกว่านี้ เราจะน่ารักกว่านี้มากนะน้ำค้าง” ปกรณ์หรีตาลง
 รู้แล้วว่าอะไรที่บั่นทอนความน่ารักของสรวงสุรางค์ลงกว่าครึ่ง “ช่าง
 ประชดประชัน จิกกัดเก่งอย่างนี้ไม่น่ารักเลย”

“ฉันไม่ได้อยากเป็นคนน่ารักค่ะ” สรวงสุรางค์เซิดหน้า บอกความ
 ตั้งใจของตนแก่ปกรณ์เพื่อว่าชายหนุ่มจะเข้าใจ และเลิกต่อแยะเธอเสียที่
 “แล้วยังคุณหมอดูอย่างนั้น ฉันก็ยังไม่อยากเป็นเข้าไปใหญ่...”

“พี่พูดก็เพราะเป็นห่วงหรอก”

“ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ” ตอนนั้นเสียงของสุรางค์กระด้างหูหนักขึ้น พอๆ
 กับสีหน้ามึนตึ๋งของเจ้าตัว “ปากแบบนี้ ช่างประชดประชันอย่างนี้ จิกกัดเขา
 ไปทั่วแบบนี้ละคะฉันถึงรอดปากเหยี่ยวปากกามาได้จนปานนี้...”

“น้ำค้าง...” เมื่อเห็นว่าสรวงสุรางค์เข้าใจผิดไปมาก ปกรณ์จึงพยายาม
 จะปรามหญิงสาวด้วยน้ำเสียงนุ่มๆ ประจำตัว “พี่ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น”

“เก็บความเป็นห่วงของคุณหมอไปใช้กับคนอื่นเถอะค่ะ” หญิงสาว
 หยุดเพียงเพื่อสบตากับปกรณ์แล้วยิ้มนิดๆ เมื่อคิดบางสิ่งบางอย่างขึ้นมา
 “ฉันนะเกิณเสียเวลาแล้ว ต่อให้เป็นคุณหมอก็เปลี่ยนอะไรไม่ได้หรอกค่ะ”

พูดเสร็จแล้วสรวงสุรางค์ก็หมุนตัว เดินหนีปกรณ์ออกมาโดยไม่ให้อะไร
 โอกาสชายหนุ่มได้เอ่ยแก้ไขความเข้าใจผิดระหว่างกัน ทั้งร่างสูงเอาไว้กับ
 ความอ่อนใจเกิณบรรยาย

หากใครผ่านไปผ่านมาแล้วได้เห็นตาคมของเขาก็คงพอจะเดาได้ว่า
 ปกรณ์นั้นเหนื่อยหน่ายกับความรั้นของสรวงสุรงค์เพียงใด ถึงจะเหนื่อย
 แต่ปกรณ์กลับไม่เชื่อคำพูดของหญิงสาวเลยสักนิดเดียว เขาไม่ปักใจเชื่อว่า
 สรวงสุรงค์จะเกินเยียวยาแล้ว

บางอย่างในตาเศร้าๆ ของหญิงสาวบอกเขาว่าเขายังมีหวัง...เรื่องที่จะ
 เปลี่ยนเด็กเลี้ยงแกะหน้าสวยให้กลับมาเป็นสรวงสุรงค์คนเดิม...